

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

"Ιησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΣΤ'
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011
Αρ. Φύλ. 789

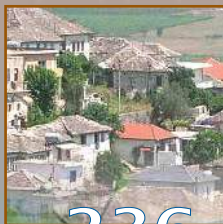
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 789, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

228

236

239

Έφθodia για τό παιδί	227
Σταυρός, τής ανάστασης ὁ χορηγός	228
Ἡ δική μας χαρά	230
Τό καλό παράδειγμα	231
Ψαλμός 13ος: Ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀθεΐας	233
Ὡ Σταυρέ! (ποίημα)	235
Ὡσπου νά 'ρθεῖ ἡ Ἑλλάδα.....	236
«Δάσκαλε, μήν ἀποθαρρύνεσαι!»	238
Τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ	239
Συζητώντας τά γεγονότα.....	240
Ὁ Μητρ. Φλωρίνης γιά τή συνέντευξη τοῦ προέδρου τῆς Μελίτης	243
Σ' ἓνα ἀπόμερο χωριό (διήγημα).....	244
Ἡ προσφυγιά (ποίημα)	247
«Κράτει ὁ ἔχεις». Κατασκήνωση 2011	248

243

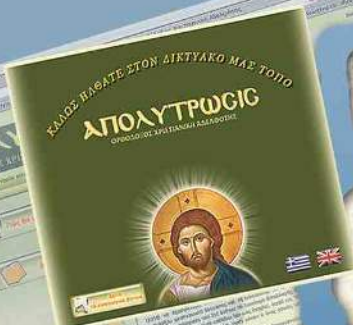

247

248

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές
της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαρρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐφόδια γιὰ τό παιδί

Σ επέμβριος καὶ ὀπωσδήποτε ἰδι-
αίτερη θέση στήν σκέψη καί στο
ἐνδιαφέρον μας ἔχει τό παιδί. Ἀναφέρο-
μαι στήν σχέση τοῦ πρώτου μήνα τοῦ ἐκ-
κλησιαστικοῦ ἔτους μέ τό παιδί ὅχι μόνο
διότι τώρα, μέ τήν ἔναρξη τῆς σχολικῆς
χροنيᾶς, μᾶς ἀπασχολοῦν τά ἐκπαιδευτι-
κά προγράμματα, οὔτε διότι μᾶς προβλη-
ματίζουν τά σχολικά βιβλία καί κτήρια, τα
φροντιστήρια, γυμναστήρια καί τόσα ἄλ-
λα συναφῇ θέματα. Στέκομαι στό ἴδιο τό
παιδί καθεαυτό, ὡς ὄντοτητα ἄξια νά ἐκ-
πληρώσει κάποιον ὑψηλό προορισμό, ὡς
πρόσωπο γιά τήν ἀνάδειξη τοῦ ὁποίου ἔ-
χουμε ἕνα μέρος εὐθύνης ὅλοι, γονεῖς,
δάσκαλοι, οἰκογενειακός καί σχολικός
περίγυρος, κοινωνία.

Λέγει ἐπιγραμματικά ὁ Μέγας Βασίλειος συνοψίζοντας τὰ πορίσματα τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης: «Ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς πρέπει νά ὀδηγεῖται ἡ ψυχὴ στὴν ἄσκηση τοῦ καλοῦ, διότι τότε εἶναι εὐπλάστη καὶ ἀπαλὴ καὶ μαλακὴ σάν τὸ κερί καὶ εὐκόλα διαμορφώνεται σύμφωνα μέ ὅσα τῆς παρουσιάζουν οἱ πνευματικοὶ ὀδηγοὶ της, ὥστε, ὅταν ὠριμάσει τὸ λογικὸ καὶ ἡ ἰκανότητα τῆς διακρίσεως νά μπορεῖ νά βρεῖ τὸν δρόμο της μέ βάση τὰ πρῶτα στοιχειώδη μαθήματα καὶ τὰ παραδείγματα τῆς εὐσεβείας πού τῆς ἔχουν παραδοθεῖ».

Τήν παιδαγωγική αυτή θεωρία επικυρώνει περίτρανα ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλοντας πρότυπο καί πράξη πανίσχυρη τήν Παναγία μας, τό πιό ἐκλεκτό παιδί, πού εἶχε τήν πιό ἀπίθανη ἀνά-

δειξη· ἐπιλέχθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό ὡς ἡ Κεχαριτωμένη συνεργάτριά του.

Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, πού τι-
μοῦμε στίς 8 Σεπτεμβρίου, συν-
δέει ἅμεσα τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν Μη-
τέρα τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τήν παρη-
γοριά τῶν ἀνθρώπων. Τήν Παναγία μας,
πού ἡ σύλληψη, ἡ γέννηση καί ἡ ἀνατρο-
φή της ὑπῆρξαν καρπός θερμῆς προσευ-
χῆς, τήν τοποθετεῖ ἡ Ἐκκλησία μπροστά
στούς γονεῖς, τούς παιδαγωγούς καί ὁ-
λους τούς ὑπευθύνους, γιά νά μάθουν νά
ἐπενδύουν μέ τήν προσευχή κάθε τι πού
ἀφορᾷ στό παιδί. Τήν προβάλλει ἐπίσης
στό παιδί ὡς τέλειο πρότυπο καί ὑπό-
δειγμα γιά τήν εὐσεβῆ ζωή, μία ζωή ἐπι-
τυχημένη σέ αἰώνιο ἐπίπεδο.

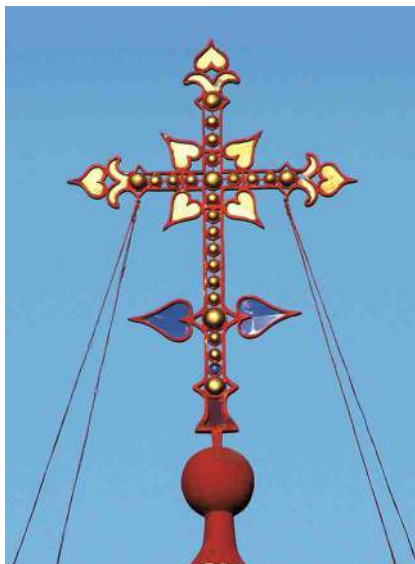
Τὸν μήνα αὐτόν, λοιπόν, ἀνάμεσα σὶς τόσες ἐτοιμασίες πού κάνουμε γιὰ τὸ παιδί, νὰ μὴν παραμελήσουμε τὴν πρώτη καὶ κύρια· νὰ τὸ χειραγωγήσουμε σὴν εὐσέβεια. Ἐχει βαθειὰ σημασία ἐκεῖνο τὸ ἀπλοϊκὸ ποιηματάκι πού ἔλεγαν κάποτε τὰ παιδιά:

«Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου νά περπατῶ
νά πηγαίνω σὸ σχολειό,
νά μαθαίνω γράμματα,
γράμματα σπουδάματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα».

Ναι, «τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα», ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ πίστη, εἶναι τὸ κύριο ἐφόδιο πού ὀφείλουμε νὰ ἐξασφαλίσουμε στὴν νέα γενιά, γιὰ νὰ δεῖ καλύτερες μέρες αὐτός ὁ τόπος.

Ἀγγελιοφόρος

Σταυρός, τῆς ἀνάστασης ὁ χορηγός

*Γιά τόν
εὐδαιμονισμό,
εἶναι ἀσφαλῶς
ἀκατανόητη
ἡ «λογική»
τοῦ σταυροῦ.
Ἀλλά δέν παύει
γί' αὐτό
νά παραμένει
σωτήρια...*

Μέσα στήν φθινοπωρινή ἀτμόσφαιρα πού τά κιτρινισμένα φύλλα ὑπογραμμίζουν τήν αἴσθηση τῆς φθορᾶς καί τῆς νέκρωσης, ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τήν Παγκόσμια ὕψωση τοῦ τιμίου σταυροῦ· προβάλλει τό σύμβολο τῆς ἀφθαρτης δόξας. Καθώς ὑψώνεται στό κέντρο τῶν ὀρθοδόξων ναῶν στολισμένος μέ βασιλικούς καί λουλούδια ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ φωτίζει τόν μοναδικό δρόμο πρὸς τήν Ἀνάσταση, τήν θυσία, καί σηματοδοτεῖ τήν σταυροαναστάσιμη ὑφή τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἀπό τότε πού συντελέσθηκε ἡ σταυρική θυσία τοῦ Θεανθρώπου, ὁ τίμιος σταυρός, «τό σημεῖο τῆς σωτηρίας καί τῆς ἐλευθερίας μας καί τῆς συγκαταβατικότητος τοῦ Κυρίου πρὸς ἐμᾶς» (Ἰω. Χρυσόστομος), αὐτό τό αὐθεντικό σύμβολο τῆς θυσίας ἀποτελεῖ τό πρῶτο καί οὐσιαστικό βῆμα ἀλλά καί τόν ἀχώριστο συνοδοιπόρο στήν πορεία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Δίχως σταυρό δέν θά εἶχαμε τήν Ἀνάσταση καί δίχως θυσία δέν θά φθάσουμε ποτέ στόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο μᾶς ἐπλασε ὁ Θεός, στήν θέωση.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πού στό πρόσωπό του συνταιριάζει τήν ἄκρα ταπείνωση μέ τήν ἄφατη δόξα, χαρίζει τήν ζωή διὰ τοῦ θανάτου, ὁδηγεῖ τήν ψυχή στήν δόξα διὰ τῆς ταπεινώσεως τοῦ σταυροῦ.

✚ Γιά νά ξεκινήσει π.χ. κανεῖς τήν ἀναστημένη ζωή τῆς πίστεως, ὀφείλει νά πεθάνει. Αὐτό συντελεῖται στό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος. Καθώς ὁ βαπτιζόμενος βυθίζεται μέσα στό νερό τῆς κολυμβήθρας εἰσέρχεται στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἀναστηθεῖ ἀπό ἐκεῖ νέος, καινούργιος ἄνθρωπος, πολίτης τῆς ἄνω βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

✚ Γιά νά παραμείνει στήν ζωή τῆς Ἀναστάσεως ὁ πιστός ὀφείλει νά ἀνανεώνει συνεχῶς τόν θάνατο νεκρώνοντας τά μέλη «τά ἐπὶ τῆς γῆς». Μεταφέροντας τήν διδασκαλία στήν κα-

θημερινή πράξη ὁ ἅγιος Χρυσόστομος συμβουλεύει: «Κάθε φορά πού σφραγίζεσαι μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, νά σβήνεις τόν θυμό καί ὅλα τά ἄλλα πάθη πού σέ κατέχουν». Ἀναλυτικότερα:

✚ Γιά νά κινηθοῦν τά πόδια τοῦ πιστοῦ «εἰς ὁδοὺς ζωῆς», γονατίζει στήν προσευχή κι ἐκεῖ σταυρώνει τά χέρια του, ὥστε νά μποροῦν αὐτά νά ἐπιτελοῦν τήν σωστή, τήν θεάρεστη δρᾶση.

✚ Γιά νά χορτάσει πνευματικά, περιορίζει τήν τροφή του, νηστεύει.

✚ Γιά νά ἐκδικηθεῖ τόν ἐχθρό του, ὄχι μόνο ἀνεξίκακα τόν συγχωρεῖ «ἐκ καρδίας», ἀλλά καί φιλάδελφα τόν συντρέχει στήν ἀνάγκη του.

✚ Γιά νά εἰρηνεύει μέ τόν συνάνθρωπό του, χτυπᾷ ἀλύπητα τήν μνησικακία του.

✚ Γιά νά ἔχει εἰρήνη μέ τόν Θεό, πολεμᾷ ἀκατάπαυστα τόν διάβολο καί ἐγγίζει τόν Θεό.

✚ Γιά νά ἔχει εἰρήνη μέ τόν ἑαυτό του, διατηρεῖ ἄληκτο πόλεμο μέ τήν φιλαυτία καί τά πάθη του.

✚ Μέ ἓνα λόγο, σέ κάθε περίπτωσι ὁ χριστιανός γίνεται κοινωνός στό πάθος καί στήν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή, μέ ταπείνωση καί εὐλάβεια σταυρώνει καθημερινά τόν ἑαυτό του καί τόν παραδίδει ἀπόλυτα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτό ἐκφράζεται στήν ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Κρεμασμένος στόν λαιμό μας ὁ σταυρός, μέ τόν ὁποῖο μᾶς τίμησε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία κατά τήν ἱερή ὥρα τοῦ Βαπτίσματος, μᾶς θυμίζει ἀδιάκοπα τήν ὑπόσχεση πού τότε δώσαμε: «ἀποτάσσομαι τῷ σατανᾷ καί συντάσσομαι τῷ Χριστῷ», πού θά πεῖ ἀκολου-

θῶ στό κάθε πιτόν Χριστό. Καί, βέβαια, δέν ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος νά ἀντιγράψουμε πλήρως τήν δική του ζωή μέ τήν ἀπαστράπτουσα τελειότητα. Δέχεται καί τήν παραμικρή εἰλικρινῆ προσπάθεια πού γίνεται γιά νά προσεγγίσουμε ἔστω λίγο τήν ζωή του· νά βαδίζουμε στήν δική του γραμμή, νά ζοῦμε στήν δική του ἀτμόσφαιρα. Μέ τήν προσπάθεια αὐτή ἀγγίζουμε τόν ἴδιο, καί Ἐκεῖνος ὄχι μόνο γίνεται ἄρωγός ἀλλά καί μᾶς μεταγγίζει τήν δική του ἀναμαρτησία καί τελειότητα, μᾶς δίνει τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, τόν τέλειο, νά γίνει δικός μας. Γι' αὐτό ἐξάλλου ἐγινε ἄνθρωπος καί «ἐκένωσεν ἑαυτόν», γιά νά μᾶς θεώσει. Τό μελετᾷ καί τό θαυμάζει αὐτό ἡ ἀνθρωπότητα στήν ἱστορία τῶν ἁγίων τῆς πίστεως καί μάλιστα στό πρόσωπο τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεανθρώπου, τῆς ὁποίας τήν ψυχὴ «ρομφαία διήλθεν», πρὶν ἀναδειχθεῖ ὁ πρῶτος ἀνθρωπόθεος.

Γιά τόν εὐδαιμονισμό, τήν μαλθακότητα καί νωθρότητα τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἀσφαλῶς ἀκατανόητη καί ἐν πολλοῖς ἀνόητη ἡ νοοτροπία τῆς πίστεως, ἡ «λογικὴ» τοῦ σταυροῦ. Ἀλλά δέν παύει γι' αὐτό νά παραμένει σωτήρια καί ἀναγκαία γιά τοὺς λίγους, ἔστω, πού ξεπερνώντας τήν συμβατικότητα ἐπιθυμοῦν νά ἀναπνέουν τό ὀξυγόνο τῆς χάριτος καί ἐπιμένουν νά τολμοῦν τήν ἀναρρίκησι στίς κορυφές τῆς ἀγιότητος μέ ὁδηγό καί ἐμπνευστὴ τόν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Γι' αὐτοὺς ὁ σταυρός γίνεται «ἀήτητον ὄπλον» καί «νίκης τροπαιον», ὁ ἀσφαλὴς καί ἀδιάψευστος χορηγός τῆς ἀναστάσεως.

ΣΤ. Ν. Σάκκος

Ἡ δική μας χαρά

Ὁ Σταυρός εἶναι γιορτή καί πνευματικό πανηγύρι. Στό παρελθόν, βέβαια, ταυτιζόταν μέ τήν καταδίκη, ἐνῶ τώρα ἀπολαμβάνει τιμές· στό παρελθόν ἦταν σύμβολο τῆς κατάρας, τώρα ὅμως συνδέεται μέ τή σωτηρία. Διότι αὐτός ἔγινε γιά μᾶς μυρίων ἀγαθῶν αἷπιος: Αὐτός μᾶς ἀπάλαξε ἀπό τήν πλάνη, αὐτός μᾶς φώτισε ἐνῶ βρισκόμασταν στό σκοτάδι. Αὐτός ἐνῶ ἤμασταν ἐχθροί τοῦ Θεοῦ μᾶς συμφιλίωσε μαζί του, ἐνῶ τοῦ ἤμασταν ξένοι μᾶς κατέστησε οἰκείους· ἐνῶ στεκόμασταν μακριά, μᾶς ἔφερε κοντά του. Αὐτός ἔγινε κατάλυση τῆς ἔχθρας, αὐτός ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης, θησαυροφυλάκιο μυρίων ἀγαθῶν. Γι' αὐτό δέν περιπλανιόμαστε πλέον στίς ἐρημιές· διότι γνωρίσαμε τό δρόμο τόν ἀληθινό. Δέν ζοῦμε πλέον μακριά ἀπό τούς βασιλεῖς, διότι βρήκαμε τήν εἴσοδο γιά τή βασιλεία. Δέν φοβόμαστε τά πυρωμένα βέλη τοῦ διαβόλου, διότι εἶδαμε τήν πηγή. Χάρη σ' αὐτόν δέν εἴμαστε πλέον σέ χηρεία· λάβαμε τόν νυμφίο. Δέν φοβόμαστε τόν λύκο· ἔχουμε τόν ποιμένα τόν καλό. Γι' αὐτό δέν τρέμουμε μπροστά στόν τύραννο· εἴμαστε στρατοπεδευμένοι δίπλα στόν βασιλιά. Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους ἐορτάζουμε στή μνήμη τοῦ Σταυροῦ...

Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τόν σταυρόν καί εἰς τόν λησὴν 1' PG 49,399-400' ΕΠΕ 36,8-10.

Ἀπόδοση Β.Τ.

Τό καλό παράδειγμα

Ἡ χώρα μας δέν δοκιμάζεται μόνο ἀπό τήν οικονομική κρίση, στήν ὁποία τήν ὁδήγησαν οἱ ἐπί τριακονταετία καί πλέον κυβερνῶντες στά πλαίσια ἐφαρμογῆς σχεδίου μέ πρώτη χώρα πειραματισμοῦ τή δική μας. Δοκιμάζεται καί ἀπό τήν εἰρηνική εἰσβολή τῶν φτωχῶν καί καταφρονημένων τοῦ πλανήτη, οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν πρός βιολογική ἐπιβίωση τήν ἀπέλπιδα ἔξοδο πρός τή «γῆ τῆς ἐπαγγελίας», τῆς ὁποίας πρῶτος σταθμός ἀλλά καί τελευταῖος γιά τούς πλείστους εἶναι ἡ χώρα μας.

✓ Οἱ οικονομικά ἰσχυροί προσβλέπουν σ' αὐτούς ὡς τήν τελευταία ἐλπίδα γιά τήν ἐπιβίωση στό ἄκρως ἀνταγωνιστικό περιβάλλον τῆς διεθνούς ἀγορᾶς τῆς θεσμοθετημένης οικονομικῆς ἀπάτης. Ὁ μετανάστης καί μάλιστα ὁ χωρίς οὐδένα δικαίωμα λαθρομετανάστης εἶναι διαχρονικά τό εὐκόλο θύμα τῶν οικονομικῶν ἐκμεταλλευτῶν.

✓ Οἱ κυβερνῶντες σέ ἀγαστή συνεργασία μέ τό κεφάλαιο κόπτονται γιά τά δικαιώματα τῶν ἀποκλήρων.

✓ Ἐκεῖνοι πληθυνόμενοι κατακτοῦν ἐδάφη ἐντός τῶν ὑποβαθμισμένων περιοχῶν τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων καί ἐπιβάλλουν σ' αὐτά ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς.

✓ Οἱ ντόπιοι, φτωχοί κι αὐτοί καί χωρίς δυνατότητα νά μετακινηθοῦν σέ ἄλλη περιοχή, συνυπάρχουν κατ' ἀνάγκη καί καλλιεργοῦν αἰσθήματα δυσφορίας. Εὐκόλα ἔτσι ἐκδηλώνονται κατά καιρούς πράξεις βίας, καθὼς οἱ ἐκμαυλιστές, ὑπέρμαχοι ὁλοκληρωτικῶν ιδεολογιῶν, βρῖσκουν στό ἔδαφος πού περιγράψαμε μοναδική εὐκαιρία δράσης πρός ἐξάπλωση τῆς ιδεολογίας τους.

Οἱ διεθνιστές ἀριστερῆς ἀπόκλισης ἀδυνατοῦν νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ἔχουν καταστεῖ νεροκουβαλητές στό μύλο τῆς «νέας τάξης» πραγμάτων πού στοχεύει στόν ἀφανισμό τῶν ἰδιαιτεροτήτων, στόν ἀφανισμό ἐντέλει τῶν λαῶν. Κόπτονται ὑπέρ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀπόκληρων μεταναστῶν, ὑποβοηθοῦν ἐνέργειες ἐντυπωσιασμοῦ, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν περίτρανα ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἀνο-

χύρωτη χώρα, καί προσπαθοῦν νά καρπωθοῦν πολιτικά ὀφέλη ὑποστηρίζοντας δήθεν ἀνθρωπιστική πολιτική στά πλαίσια τοῦ ιδεολογικοῦ διεθνισμοῦ μαρξιστικῆς χροιάς.

Τά χρόνια κυλοῦν, ἡ ἀναστάτωση στόν πλανήτη ἐντείνεται. Κοινωνίες λεηλατοῦνται μέ τούς πολέμους πού οἱ ἰσχυροί στό ὄνομα τῆς εἰρήνης ἐξαπολύουν. Οἱ πολλοί ὑψώνουμε ὀλοένα καί ἀσθενέστερη τή φωνή τῆς διαμαρτυρίας. Οἱ φτωχοί μετακινοῦνται πρός τίς χώρες τῶν πλούσιων δυναστῶν τους μέ τή βοήθεια κυκλωμάτων πού παρέχουν διευκολύνσεις ἔναντι οἰκονομικῶν ἀνταλλαγμάτων πρός τούς ἀπόκληρους. Καί τίθεται τελευταία τό ἐρώτημα: Ποῦ βρῖσκουν οἱ

απόκληροι τό ποσόν πού απαιτοῦν οἱ σύγχρονοι δουλέμποροι γιά τήν ἀβέβαιη μεταφορά τους; Κάποιοι διακινοῦν μέσω τοῦ διαδικτύου τή φήμη ὅτι ἰσχυρά οἰκονομικά κέντρα κρύβονται πίσω ἀπό τήν ἄθλια μετακίνηση πολλῶν θυμάτων τους. Βέβαια οἱ ὑπέρμαχοι τῆς «νέας τάξης» σπεύδουν νά καταγγείλουν τούς διακινητές τῆς φήμης ὡς συνωμοσιολόγους, πλὴν ὅμως τό ἐρώτημα «ποῦ βρίσκουν τά χρήματα οἱ απόκληροι;» παραμένει ἀναπάντητο.

Πύλες εἰσόδου πρὸς τόν «παράδεισο» τῆς Δύσης, πού ἀργότερα οἱ εἰσερχόμενοι διαπιστώνουν ὅτι εἶναι «κόλαση», εἶναι οἱ χώρες τῆς Νότιας Εὐρώπης, οἱ γνωστές καί ὡς PIGS (=γουρούνια)! Σ' αὐτές οἱ απόκληροι ἐγκλωβίζονται, καθὼς οἱ καθωσπρέπει «πολιτισμένοι» τοῦ Βορρᾶ δέν εἶναι διατεθειμένοι νά τούς δεχθοῦν στους κόλπους τους, ἂν καί εἶναι οἱ κυρίως ἔνοχοι γιά τό δράμα τους. Ἐτσι καταφθάνουν διαρκῶς στά μεγάλα λιμάνια τῆς Πάτρας καί τῆς Ἡγουμενίτσας, πού ἀποτελοῦν πύλες ἐξόδου ἀπό τή χώρα μας, μετανάστες μέ τήν ἐλπίδα νά διαφύγουν τῆς προσοχῆς τῶν ὑπευθύνων, ὥστε νά καταστεῖ δυνατό νά φθάσουν λαθραίως στόν δεύτερο σταθμό, τή γειτονική Ἰταλία. Ἀλλά ἡ ἀναμονή αὐτή διαρκεῖ μῆνες καί ἔτη! Στό μεταξύ ἔχουν τήν ἀνάγκη τροφῆς, ἐνδυσσης καί στέγης, καί εἶναι ἀμφίβολο ἂν μποροῦν νά τά ἐξασφαλίσουν ἐδῶ, στό βαθμό πού τά ἐξασφάλιζαν στήν πατρίδα τους!

Ἡ κοινωνία μας, καθὼς δοκιμάζεται ἀπό τήν κρίση, μικρὴ διάθεση ἐκδηλώνει νά ἐγκύψει πάνω ἀπὸ τό πρόβλημά τους.

Πρόσφατα στήν Πάτρα κάποιοι θεωρητικοὶ ὑποστηρικτὲς τους ἔστησαν περίπτερο, στό πλάι τῶν «ἀγανακτισμένων» γιά τήν οἰκονομική κρίση πολιτῶν,

ζητώντας ἀπὸ αὐτοὺς νά σταθοῦν ἀλληλέγγυοι πρὸς τούς μετανάστες. Μήπως κινήσεις αὐτοῦ τοῦ τύπου συντελέσουν στό μέλλον σέ πρόκληση συγκρούσεων μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες;

Στό ἄλλο λιμάνι, αὐτό τῆς Ἡγουμενίτσας, εἶδε τόν πόνο τῶν ἀπελπισμένων συνανθρώπων μας ἕνας ἱερέας. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς πού χλευάζονται καί καταφρονοῦνται στίς ἡμέρες μας, ἂν καί κατὰ κανόνα δέν δίνουν ἀφορμὴ γιά σκανδαλισμό. Αὐτός ὁ ἱερέας, ὁ πατὴρ Θεόδωρος Ζώης, ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος καί πατέρας 11 παιδιῶν (ἄλλη ἀφορμὴ γιά χλεύη καί εἰρωνικά σχόλια), ἔσπευσε νά πρᾶναι τόν πόνο τῶν συνανθρώπων του πού ζοῦν σάν τά ἀγρίμια στίς παρυφές τῆς πόλης του. Ἀγκάλιασε χίλιους μετανάστες καί αὐτοὶ τόν θεωροῦν πατέρα τους. Δέν ἐξέτασε θρήσκευμα, φυλὴ, προέλευση. Γιά τόν πατέρα Θεόδωρο ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ὁ «πλησίον» πού πεινᾷ, διψᾷ, εἶναι γυμνός. Καί ὁ ἕνας στάθηκε ἀρκετός, ὥστε νά ξεπεράσουν ἄλλοι πολλοὶ τή φιλαντία τους. Ὅχι μεγάλοι καί ἐπίσημοι. Ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ κι αὐτοὶ, μέ λανθάνουσα ὡς τώρα τήν ἀνθρωπιὰ ἐλλεῖπει φωτεινοῦ παραδείγματος. Τυροκόμοι προσφέρουν τυρὶ σέ ποσότητες, ἀρτοποιοὶ ψωμί σέ τιμὴ κόστους, δάσκαλοι τὴν συμπαραστάση τῶν μαθητῶν καί τῶν οἰκογενειῶν τους! Καί οἱ ἀλλοδαποὶ λησμονοῦν γιά λίγο τὰ βάσανά τους καί καταστέλλουν τίς μεταξὺ τους συγκρούσεις, ἄγνωστη πτυχὴ τοῦ δράματός τους. Χίλιοι ἄνθρωποι χορταίνουν καθημερινά τήν πείνα τους χάρις στήν αἴσθησις χρέους ἑνὸς ὑπερπολύτεχνου ἱερέα!

Ἄς τὰ ἀκούσουμε αὐτὰ ἐμεῖς οἱ μικροὶ καί μεγάλοι Φαρισαῖοι τοῦ καιροῦ μας.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Ψαλμός 13ος: Ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀθεΐας

Α΄

Τὴν ἀθεΐα καὶ τὴν ἀχώριστη σύντροφός της, τὴ διαφθορά, δέν τίς συναντοῦμε μόνο στή δική μας ἐποχή. Τίς ἐβλεπε καί ὁ Δαβίδ ἀνάμεσα στό λαό του καί πονοῦσε πολύ. Τόν πόνο του καί τὴν ἱερή του ἀγανάκτηση ἐκφράζει πολύ ζωηρά ὁ 13ος ψαλμός.

Διατυπώθηκε, βέβαια, καί ἡ ἄποψη ὅτι ὁ ψαλμός αὐτός δέν εἶναι τοῦ Δαβίδ, ἀλλὰ γράφτηκε στά χρόνια τῆς βαβυλωνίας αἰχμαλωσίας. Ἡ ὑπόθεση αὐτή στηρίζεται στὸν τελευταῖο στίχο τοῦ ψαλμοῦ, ὅπου γίνεται λόγος γιά αἰχμαλωσία. Ἐντούτοις, στήν ἐπιγραφή τοῦ ψαλμοῦ σημειώνεται ρητῶς τό ὄνομα τοῦ ψαλμωδοῦ Δαβίδ. Γιά αἰχμαλωσία, ἐξάλλου, μιλοῦν καί οἱ ἀρχαῖοι προφῆτες (Ὡσηέ, Ἀμός). Ὑπαινίσσονται τὴν αἰχμαλωσία στήν Αἴγυπτο. Αὕτῃ στά προφητικά κείμενα γίνεται ἓνα σύμβολο. Συμβολίζει τὴν αἰχμαλωσία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας στήν ἁμαρτία καί στό θάνατο. Σ' αὐτήν τὴν αἰχμαλωσία ἐβλεπε ὁ Δαβίδ νά ὀδηγεῖται ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ. Μέ τά πιά μελανά χρώματα περιγράφει τὴν ἀθεΐα καί τὴ διαφθορά τῆς ἐποχῆς του, πού παρασύρουν τό λαό του στό θλιβερό κατάντημα. Κλείνει, ὥστόσο, μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά ἔλθει κάποια μέρα ὁ Σωτήρας πού θά χαρίσει στό πιστό κατάλοιπο ἀγαλλίαση καί εὐφροσύνη.

Ὁ ψαλμός διακρίνεται ξεκάθαρα σέ 3 στροφές: α) στ. 1-3, β) στ. 4-6, γ) στ. 7. Στίς δύο πρῶτες περιγράφεται ἡ κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στὸν Ἰσραήλ, ἡ ἀθεΐα καί ἡ διαφθορά, πού πληγώνουν βαθιά τὴ θεοφιλή καρδιά τοῦ Δαβίδ. Στήν τρίτη στροφή ἐκφράζεται ἡ ἐλπίδα του γιά τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία.

Ὁμοιος μέ τόν 13ο ψαλμό εἶναι ὁ ψαλμός 52. Οἱ ἐρμηνευτές ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ μέ μιά νέα ἀφορμή ἐπανελάβε τόν 13ο ψαλμό. Κάποιες μικρές διαφορές ἀνάμεσα στοὺς δύο ψαλμούς ἀπηχοῦν ἴσως τὴν καινούργια περίσταση πού ἀντιμετώπιζε.

Κείμενο

¹ Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

² Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν

Μετάφραση

¹ Ὁ ἀνόητος, κι αὐτός μέ τὴ σκέψη του εἶπε: Θεός δέν ὑπάρχει. Σάπισαν (οἱ ἄθεοι) κι ἔγιναν βδελυροὶ ἀπὸ τά ἔργα τους. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος μέ καλοσύνη, δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνας!

² Ὁ Κύριος ἔσκυψε ἀπὸ τόν οὐρανό

ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιῶν ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

³ Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

⁴ Οὐχὶ γινώσκονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν; Οἱ ἐσθίοντες τὸν λαὸν μου βρώσει ἄρτου τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

⁵ Ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβῳ, οὗ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν γενεᾷ δικαία.

⁶ Βουλὴν πτωχοῦ κατησχύνετε, ὅτι Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἔστι.

⁷ Τίς δώσει ἐκ Σιών τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

πάνω στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δεῖ ἂν ὑπάρχει συνετός ἢ τοῦ Θεοῦ ἀναζητητής.

³ Όλοι ἐξέκλιναν καὶ συνάμα ἐξαχρειώθηκαν. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος μέ καλοσύνη, δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνας!

⁴ Δέν θά βάλουν μυαλό ὅλοι οἱ ἐργάτες τῆς ἀνομίας; Ἐκεῖνοι πού κατατρῶνε τό λαό μου ὅπως τρῶνε τό ψωμί, ποτέ δέν ἐπικαλέσθηκαν τόν Κύριο.

⁵ Φοβήθηκαν ὅμως ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπῆρχε φόβος, διότι ὁ Κύριος εἶναι γιὰ τή γενιά τῶν δικαίων.

⁶ Τοῦ φτωχοῦ τό σχέδιο ξευτελίσατε, ὁ Κύριος ὅμως εἶναι ἡ ἐλπίδα του.

⁷ Ποιός τή σωτηρία ἀπ' τή Σιών στόν Ἰσραήλ θά δώσει; Ὅταν ὁ Κύριος ἐπιστρέψει τόν αἰχμάλωτο λαό του, θά ἀναγαλλιάσει ὁ Ἰακώβ καὶ θά εὐφρανθεῖ ὁ Ἰσραήλ.

Ἄφρων, ἄνθρωπος δίχως φρόνηση, ἀνόητος χαρακτηρίζεται ἀπό τόν ψαλμωδὸ ὁ ἄθεος, αὐτός πού ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, μέσα στήν ἔδρα τῆς σκέψεως καὶ τῆς βουλήσεώς του, εἶπε οὐκ ἔστι Θεός, αὐτός, δηλαδή, πού σκέφθηκε ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός. Ἀφροσύνη εἶναι, πράγματι, ἡ ἀθεΐα· παραλογισμός. Ὁλόκληρη ἡ δημιουργία κραυγάζει γιὰ τὴν ὑπαρξη τοῦ Δημιουργοῦ της. Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν κραυγαλέα αὐτὴ μαρτυρία, ὅποιος πνίγει τὴ φωνή μέσα του πού τόν βεβαιώνει γιὰ τὴν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ, θεληματικά ὁδηγεῖται στήν παραφροσύνη.

Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, συνεχίζει ὁ ψαλμωδός. Ἡ ἀθεΐα ὁδηγεῖ στὴ διαφθορά, ὅπως καὶ ἀντίστροφα, ἡ διαφθορά ὠθεῖ στήν ἀθεΐα. Εἶναι πολὺ στενὴ ἡ σχέση ἀνάμεσα στήν πίστη καὶ στὴ ζωὴ. Ἀποτελεῖ πλέον γενικὴ διαπίστωση: «Χωρὶς Θεοῦ ὅλα ἐπιτρέπονται!». Γι' αὐτό τὰ ἐπιτηδεύματα, δηλαδή τὰ ἔργα τῶν ἀθέων, μοιάζουν μέ πτώματα ἄταφα, τὰ ὅποια ἀποσυντίθενται, μέ ψοφίμια πού σαπίζουν δημιουργώντας μιά φοβερὴ δυσσομία, ἀνυπόφορη. Αὐτό τονίζει τό ρῆμα ἐβδελύχθησαν.

Κι ὁ ψαλμωδός Δαβίδ θλίβεται διότι παρατηρεῖ γύρω του γενικὴ ἐξαθλίωση καὶ ἐξαχρείωση τῆς κοινωνίας. Τὴν περιγράφει πολὺ ζωηρὰ χρησιμοποιοῦντας τό σχῆμα τῆς ὑπερβολῆς: οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός, δέν ὑπάρχει πλέον κανεὶς μέ καλοσύνη, μέ ἀνθρωπιά, οὔτε ἕνας!

Πολύ παραστατικά, ἐπίσης, τὴν ἀποδίδει ἡ εἰκόνα πού ἀκολουθεῖ: Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιῶν ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν. Ὁ Θεός ἀπὸ τόν οὐρανὸ ἀνοίγει ἕνα παραθυράκι καὶ βλέπει τί

γίνεται κάτω στή γῆ, στους ανθρώπους. Όχι μόνο υπάρχει αὐτός πού τόν ἀρνοῦνται, ἀλλά παρακολουθεῖ τή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί γνωρίζει μέχρι καί τήν τελευταία λεπτομέρεια τῶν κινήσεών τους, μέχρι καί τό χτύπο καί τήν ἀναζήτηση τῆς καρδιάς τους. Γνωρίζει πολύ καλά ὁ παντογνώστης καί καρδιογνώστης Κύριος ποιός εἶναι ὁ ἄφρων καί ποιός ὁ συνετός, ποιός ὁ ἄθεος καί ποιός ὁ εὐσεβής, ποιός τόν ἀναζητᾷ καί τόν ἀγαπᾷ καί τίνος ἡ καρδιά εἶναι τελείως ἀδιάφορη.

Καί τί διαπιστώνει ὁ Θεός; Αὐτό πού διαπίστωσε κι ὁ Δαβίδ φωτισμένος ἀπό τόν Θεό ἀλλά κι ἀπό τήν προσωπική του πείρα: *πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός*. Οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τόν Θεό. Καί ἡ ἀπομάκρυνση αὐτή τούς ἀπομάκρυνε κι ἀπό τόν σωστό δρόμο. Ἡ ἀθεΐα φέρνει ἐκτροχιασμό. Κι ἀκολουθεῖ κατάντημα οἰκτρό: οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἀχρεῖοι, ἀνίκανοι καί ἀκατάλληλοι γιά ὅ,τι καλό. Διότι ὅσο ἡ πίστη στήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖ στήν ἀναζήτησή του κι ἔπειτα στήν ἀγάπη του καί στήν ἀγιότητα, τόσο ἡ ἀθεΐα δυστυχῶς ὁδηγεῖ στή διαφθορά καί στήν καταστροφή.

Βενιαμίν

Ὡ Σταυρέ!

Στ' οὐρανοῦ μου τό σύνορο
βασιλιά νά σέ βάλω.
Νά θρονιαῖζεις ἐκεῖ.
Νά ὀρίζεις τῆς σκέψης μου
τά ψηλά τά πετάγματα.
Νά τά κάνεις πουλιά,
πού θά τρέχουν στοῦ ἥλιου
τό λαμπρό τό ξημέρωμα.
Τῆς ἀγάπης σου τό σκῆπτρο
νά ὑποτάζει τοῦ «ἐγώ» μου
τά δεινά ἐπιτεύγματα.
Κόμπος κόμπος τό αἷμα σου
ἄλυσίδα νά γίνει.
Σκλαβωμένος στό θρόνο σου
ταπεινά νά συρθῶ.
Στό δικό σου τό σύνορο
λευτεριά γιά νά βρῶ.

Δ. Δαμανίδου

Ώσπου νά 'ρθει ἡ Ἑλλάδα

Ένα κουβάρι σύννεφα ἡ Ἡλέκτρα αὐτές τίς μέρες. Μπαινοβγαίνει στό σπίτι ἀμίλητη. Δέν ξέρει τί νά ὑποθέσει ἡ μάνα της: «Τί κακό μᾶς βρῆκε, πάνω πού εἶπαμε δόξα τῷ Θεῷ! Τί ἔπαθε αὐτό τό παιδί;».

Ήταν τόσο χαρούμενη ὅταν ἐπιλέχθηκε ἀνάμεσα στά ἑκατό παιδιά πού θά πᾶνε μέ ὑποτροφία νά σπουδάσουν στήν Ἑλλάδα! Φοιτήτρια τῆς Φαρμακευτικῆς στήν Ἀθήνα! Μά ὅσο πλησιάζει ὁ καιρός τῆς ἀναχώρησης ἡ συννεφιά στό πρόσωπο τῆς Ἡλέκτρας πυκνώνει. Χάνεται γιά ὥρες πάνω στό ξωκκλήσι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Κι ἐκεῖ γυρνᾷ σάν χαμένη μέσ στά ἐρείπια. Οὔτε σκεπή, οὔτε παράθυρα ἀπέμειναν. Ἡ Ἡλέκτρα δέν ξέρει νά προσεύχεται καλά-καλά. Μόλις τήν βάπτισε ὁ παπα-Μιχάλης, ὅπως καί τ' ἄλλα παιδιά πού ἦταν τόσα χρόνια ἀβάπτιστα. Μά ἐκεῖ, στήν ἐρειπωμένη ἐκκλησιά, νιώθει πῶς ἡ θολή, γδαρμένη εἰκόνα τοῦ τοίχου τήν ἀκούει.

Φοιτήτρια στήν Ἑλλάδα! Ὀνειρο

πού δέν τολμοῦσε οὔτε νά τό φανταστεῖ στά δύσκολα τά χρόνια. Τ' ἀγαποῦσε τά γράμματα ἡ Ἡλέκτρα. Μά στόν καιρό τοῦ Χότζα οἱ πόρτες τοῦ Πανεπιστημίου δέν ἀνοίγαν εὐκολα γιά τά παιδιά τῶν μειονοτικῶν. Μόνο δάσκαλοι ἢ γεωπόνοι σπούδαζαν κι αὐτό μέ δυσκολία. Ἄν πεῖς πάλι γι' αὐτά πού ἦταν ἀπό «θιγμένες» οἰκογένειες... Κι ἡ οἰκογένειά της ἦταν «θιγμένη», ὅπως ἄλλωστε οἱ περισσότερες στή Δερβιτσάνη*. Ὅταν πέσαν τά σύνορα, 550 χρόνια φυλακῆς εἶχε στήν πλάτη του τό χωριό καί χώρια ἡ ἐξορία. Μά τώρα τά πράγματα ἄλλαξαν. Οἱ πιά πολλοί ἔχουν φύγει στήν Ἑλλάδα γιά μιᾶ καλύτερη ζωή.

Ἡ Ἡλέκτρα δέν εἶχε σκοπό νά μείνει γιά πάντα στήν Ἑλλάδα, ὄχι, κι ἄς καιγόταν ἡ καρδιά της. Ὁ Μητροπολίτης Σεβαστιανός τό 'λεγε καί τό ξανάλεγε: «Νά δουλέψετε, νά σπουδάσετε μά νά γυρίσετε πίσω νά ἀναστήσετε τόν τόπο σας». Δίκιο τοῦ 'δινε ἡ Ἡλέκτρα. Γι' αὐτόν τόν

τόπο ἔχυσε αἷμα τό χωριό. Γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν πίστη μας ἔκανε στή φυλακή ὁ πατέρας κι ὁ θεῖος κι ὁμπάρμπας της. Γι' αὐτό μέ χαρά υπέγραψε τή δήλωση ὅτι θά γύριζε πίσω μετά τό πέρας τῶν σπουδῶν. Τί κι ἂν ὅλοι οἱ ἄλλοι υπέγραφαν, χωρίς νά ἔχουν σκοπό νά τηρήσουν αὐτήν τήν υποχρέωση. Ὅχι, αὐτή θά γυρνοῦσε. Τότε, γιατί αὐτό τό σφίσιμο στήν καρδιά;

Τό νέο τήν εἶχε ἀναστατώσει: Τό ἑλληνικό τμήμα τοῦ Παιδαγωγικοῦ στό Ἀργυρόκαστρο θά κλείσει. Δέν ἔχουν αἰτήσεις πρωτοετῶν. Τά παιδιά τῆς μειονότητας φεύγουν γιά τήν Ἑλλάδα, δέν μένουν νά γίνουν δάσκαλοι Ἑλληνικῶν στά μειονοτικά σχολεῖα. Τί θά γίνει; Ἄν δέν υπάρχουν δάσκαλοι θά κλείσουν τά σχολεῖα, πῶς θά μάθουν τά παιδιά τή γλώσσα τῶν πατέρων μας; Αὐτά τά σχολεῖα πού κράτησαν μέ τούς διωγμούς, τώρα θά τά κλείσουμε μόνοι μας; Κι ὕστερα θά ῥθοῦν οἱ Ἀλβανοί νά τούς χαρίσουμε τή γῆ μας καί τά σπίτια μας; Κάποιος πρέπει νά μείνει...

-Ἀργησες, θά χάσουμε τό λεωφορεῖο στήν Κακαβιά, φώναξε ἡ Ἑλένη ἀνεβαίνοντας τή σκάλα, φίλη της παλιά. Μαζί θά πηγαιναν στήν Ἀθήνα, αὐτή μέ υποτροφία γιά τή Νομική.

-Δέ θά ῥθῶ Ἑλένη, θά μείνω γιά νά ἐνισχύσουμε τό ἑλληνικό τμήμα στό Παιδαγωγικό τοῦ Ἀργυροκάστρου. Σήμερα κιόλας θά πάω νά κάνω αἴτηση.

-Χάζεψες, Ἡλέκτρα; Ἐσύ; Ἄσε

νά πάει κάποιος ἄλλος. Γιατί ἐσύ;

-Γιατί ὄχι ἐγώ; Δέν υπάρχουν ἄλλοι, Ἑλένη. Ἐμεῖς ἀποφασίζουμε γιά μᾶς καί γιά τό μέλλον τοῦ τόπου μας.

-Θά πετάξεις τέτοια τύχη, ὀλόκληρη υποτροφία, γιά νά μείνεις, νά κάνεις τί;

-Νά μάθω στά παιδιά νά διαβάζουν Ἑλληνικά καί ν' ἀγαποῦν τήν πατρίδα καί τήν πίστη μας καί νά παλεύουν γι' αὐτήν ὅπως οἱ γονεῖς κι οἱ παπποῦδες μας· νά φυλάξω τόν τόπο.

-Τί νά σοῦ πῶ... καλή τύχη! Ἀναρωτιέμαι ὥς πότε θά μείνεις νά φυλάς τόν τόπο, ὅταν ὅλοι ἔχουν ἤδη φύγει γιά τήν Ἑλλάδα, μурμουρίσε ἡ Ἑλένη καθώς ἀπομακρυνόταν βιαστική.

-Ὡσπου νά ῥθει ἡ Ἑλλάδα ἐδῶ, ψιθύρισε ἡ Ἡλέκτρα, κι ἀκούμπησε τό χέρι της στό στήθος κλείνοντας στή χούφτα της τό σταυρό, πού ἐδῶ καί λίγο καιρό κρεμόταν ἀπ' τό λαιμό της. Τό σταυρό, πού ὅταν τῆς τόν φόρεσε στή βάπτισή ὁ παπα-Μιχάλης, εἶπε πῶς εἶναι δύναμη ἀλλά καί θυσία...

Μαρτινιανή

**Δερβιτσάνη: Κεφαλοχώρι τῆς Βορείου Ἡπείρου στόν κάμπο τῆς Δρόπολης στήν περιοχή Ἀργυροκάστρου*

*** Τά σχολεῖα κλείνουν, οἱ Ἕλληνες τῆς Βορείου Ἡπείρου φεύγουν, μά οἱ «Ἡλέκτρες» τῆς Δερβιτσάνης -πού στήν πραγματικότητα εἶναι δύο- ἔμειναν καί φυλάγουν τόν τόπο μέχρι σήμερα...*

«Δάσκαλε, μὴν ἀποθαρρύνεσαι!»

Φορτωμένη
τά τέστ τῶν Ὀρη-
σκευτικῶν τοῦ
Στ1 κατευθύνθη-
κα πρὸς τό γρα-
φεῖο γιὰ τὰ λίγα
λεπτά ἀνάπαυ-
λης. Γύρω μου τὰ
παιδιά ἀποθλάμ-
βαναν καὶ αὐτὰ

τὴν ἐλευθερία τοῦ διαλείμματος.

«Τὰ παιδιά πού ἐδῶ καὶ ἑφτά μῆνες
πασχίζω καθημερινά ὄχι μόνο νὰ τούς
μάθω πέντε πράγματα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ
βοηθῶ νὰ διαμορφώσουν τό χαρακτή-
ρα τους», στοχάστηκα! Ἡ θύμηση τῆς
χθεςινῆς συζήτησης μέ τόν συνάδελφο
τῆς Πέμπτης ἦρθε σάν ἀντίλογος νὰ τα-
ράξει τίς σκέψεις μου: «Καί ἐσύ νομίζεις
ὅτι μπορεῖς νὰ ἐπηρεάσεις αὐτά τὰ παι-
διά; Ν' ἀλλιάξεις τόν τρόπο σκέψης τους;
Σέ πληροφορῶ, πολὺ λίγο, ἐλάχιστα ὥς
καὶ καθόλου!». «Καθόλου», ἐπανελάβε
μέσα μου ἡ ἡχώ τοῦ πεσσιμισμοῦ.

.....

- «Κυρία!». Μπροστά μου ἡ Εἰρήνη
ἀπὸ τό Στ1 πού ἔκλαιγε μέ ἡυγμούς μέ
ἐπανεφέρε στήν πραγματικότητα.

- Τί ἔγινε, παιδί μου! Τί ἔπαθες;

- !!!

- Εἶναι γιὰ τό τέστ;

Μοῦ ἔγνεψε καταφατικά.

- Νομίζεις ὅτι δέν ἔγραψες καλὰ;
Ἔλα νὰ τό δοῦμε λίγο μαζί! Καθίσαμε σέ
μιά γωνιά καὶ κοίταξα τό γραπτό της.

- Μά, τὰ ἔχεις γράψει σχεδόν ὅλα καὶ
μάλιστα πολὺ καλὰ! Ἄδικα στενοχωρή-
θηκες! Σηκώθηκα νὰ φύγω.

- Ὁχι, κυρία! Ἄλλο ἦρθα νὰ σᾶς πῶ.
Τὰ πιά πολλὰ δέν τὰ ἔγραψα μόνη μου.

Μοῦ τὰ εἶπε ἡ Μαρίνα! Ἐγώ δέ διάβασα!

Ἔμεινα ἐμβρόντητη μπροστά στή
θαρρετή ὁμολογία τοῦ παιδιοῦ.

- Καί χθές, συνέχισε, μᾶς εἶπατε στό
μάθημα ὅτι ὁ Χριστός μας δέν θέλει νὰ
ζοῦμε μέσα στό ψέμα! Καί ἐγώ... ἐγώ σᾶς
εἶπα ψέματα, σᾶς κοροϊδεῖσα, κυρία! Θέ-
λω νὰ μοῦ βάλλετε μὴδέν!

Ἦταν ἡ σειρά μου τώρα νὰ βουρκώ-
σω. Πῆρα τό συλλογὸ καὶ μέ ἀργές κινήσεις
σημείωσα πάνω στό γραπτό «10!».

- Σοῦ τό βάζει ὁ Χριστός μας! τῆς εἶ-
πα καὶ τή χτύπησα φιλικὰ στήν πλάτη.

.....

«Καί... ἐσύ νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ
ἐπηρεάσεις αὐτά τὰ παιδιά!», ξανάρθε
πάλι μέσα μου ἐκεῖνος ὁ ἀπέλητος ἀν-
τίλογος.

Ναί, συνάδελφε! Ζοῦμε μέσα σ' ἓναν
κόσμο ποδοπατημένων ἀξιών, μέσα σέ
μιά κοινωνία πού, ἐκούσια ἀποπροσανα-
τολισμένη ἡ ἴδια, κατέρριψε τούς ὁδο-
δείκτες μὴν τύχει καὶ οἱ γενιές πού θὰ
ῥθοῦν βροῦν τή σωστή ρότα.

Ναί! Συμφωνεῖ μαζί σου ἡ λογική
μου πῶς ἡ ὁποια προσπάθειά μας μοιά-
ζει σταγόνα στόν ὠκεανό. Διαφωνεῖ ὁ-
μως κάθετα μαζί μας ἡ καρδιά τῆς Εἰ-
ρήνης, πού ἔρχεται νὰ σοῦ μάθει, νὰ μοῦ
μάθει, πῶς πέρα ἀπ' τή λογική ὑπάρχει
ἡ σφαῖρα τοῦ ὑπέρλογου. Ὑπάρχει κά-
ποιος πού στέκει δίπλα μας στήν ἔδρα,
κάθε φορά πού ἐπιτελοῦμε τό ἐπάγγελ-
μά μας ὡς λειτούργημα. Ναί! Ὑπάρχει
Αὐτός πού μέσα ἀπὸ τίς παιδικές ψυχές
ἔρχεται νὰ μᾶς τονίσει ὅτι «οὔτε ὁ φυ-
τεύων ἐστὶ τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐ-
ξάνων Θεός»!

Λυδία Ἀβραμίδου

Τό σημείο τοῦ σταυροῦ

«Τά τρία δαχτυλάκια, θά κάνω προσευχή,
ἔτσι τά ἐνώνω στό χέρι τό δεξί».

Κάθε φορά πού ἀκοῦς αὐτό τό ρυθμικό πα-
ράγγελμα, σέ βλέπω, μικρέ μου μαθητή, νά
τεντώνεις ψηλά τό χεράκι σου, νά σφίγγεις
δυνατά τά τρία μικρά σου δαχτυλάκια
καί μέ τή φωτεινή σου τή ματιά νά
συλλαμβάνεις τήν κάθε κίνηση
τοῦ χεριοῦ μου καθώς σημει-
ώνω τό σημείο τοῦ σταυροῦ.

Τούτη τήν ἱερή στιγμή
πού ἡ παιδική σου ψυ-
χή ἀνοίγει τ' οὐρα-
νοῦ τό παραθύρι,
στέκομαι ἀπέν-
αντί σου μέ σε-
βασμό γι' αὐτό
πού ἡ ἀπλό-
τητά σου μοῦ
χαρίζει.

Μιά τέτοια
στιγμή μέ συγ-
κίνησε τό πα-
ράδειγμα καί ἡ ἀγάπη
σου, καθώς σ' ἀντίκρυσα νά κρα-
τᾷς προσεχτικά τό χέρι τοῦ συμμα-
θητῇ σου καί νά τόν βοηθᾷς νά κάνει
σωστά τό σταυρό του.

Στόν κόσμο τῶν μεγάλων πού προσ-
παθεῖ νά σβήσει τόν ἥλιο τῆς ἀγάπης καί
νά διαγράψει ὅ,τι θυμίζει Θεό, ἐσύ μικρή
μου ἡλιαχτίδα γράφεις στό παιδικό σου
σωματάκι τό σημείο τοῦ σταυροῦ, τήν ἐλ-
πίδα τοῦ χθές, τοῦ σήμερα, τοῦ αὔριο.

Μ. Γκόγκου

Καλή ρύθμιση, αλλά...

Φέτος τίς προσευχές για τή λήξη τοῦ Ραμαζανιοῦ τους οἱ Μουσουλμάνοι τῆς Ἀθήνας καί τῆς περιφέρειας τίς ἔκαναν στίς ἀθλητικές ἐγκαταστάσεις τοῦ ΟΑΚΑ καί στό Στάδιο Ειρήνης καί Φιλίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἀποφεύχθηκε ἔτσι τό περσινό φαινόμενο, πού χιλιάδες μουσουλμάνοι κατέκλυσαν κεντρικές πλατεῖες τῆς Ἀθήνας.

Καλή ἡ ρύθμιση για νά μήν ἐμποδίζονται στήν ἀσκηση τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων κάποιοι συνάνθρωποί μας, εἴτε εἶναι μουσουλμάνοι ἐξ Ἀραβίας εἴτε ἐξ Ἀσίας, πού φιλοξενοῦνται στή χώρα μας. Ὅμως εὐλόγα δημιουργεῖται μία ἀπορία: Στίς μουσουλμανικές χώρες Ἀραβίας καί Ἀσίας ἀλλά καί στή γείτονα Τουρκία γιατί δέν ἐπιδεικνύεται ὁ ἴδιος σεβασμός σέ μή μουσουλμανικές

θρησκευτικές μειονότητες; Εἶναι γνωστοί οἱ διωγμοί χριστιανῶν στήν Αἴγυπτο, στό Ἰράν, στό Πακιστάν, στό Ἰράκ, στή Σομαλία, στήν Ἀλγερία κ.ά., ὅπου φανατικοί μουσουλμάνοι καταγγέλλουν, δικάζουν, καταδικάζουν καί -προσφάτως- ἐκτελοῦν ἀνθρώπους μέ μοναδική κατηγορία ὅτι ἀσπάστηκαν τή χριστιανική πίστη.

«Πληρωμένες» σειρές

Μαῦρος οὐρανός (SKY) καί ἀποπροσανατολισμένη κεραία {ANT-(1)ENNA}. Αὐτά τὰ ὀνόματα θά ἦταν πιό ταιριαστά για τά δύο τηλεοπτικά κανάλια πού τά ἔκανε μεγάλα ἡ ὀφθαλμολαγνεία τῆς ὑποκουλτούρας τῶν Ἑλλήνων. Διότι μέσα στή «μεγαλοσύνη» τους καί στή μανία τοῦ κέρδους δέν γνωρίζουν ὅρια καί δέν σέβονται οὔτε ἱστορία οὔτε Ἑλλάδα οὔτε Ἑλληνες. Στό κενό πέ-

φτουν οί διαμαρτυρίες για τήν τηλεοπτική σειρά πού, μετά από τήν κατασυκοφάντηση τοῦ 1821 στοῦ SKY, ἔρχεται στόν ANT1 νά ἐδραιώσει τό ψευδοκράτος τῶν Τούρκων στήν Κύπρο. Ἐκτός ἀπό τούς ἀφελεῖς Ἕλληνες τηλεθεατές, πού ἀνεβάζουν τή θεαματικότητα, σίγουρα οἱ καλοπληρωμένοι διευθυντές καναλιῶν θέλουν νά ἱκανοποιήσουν κάποιους -καθόλου ἀφελεῖς- πού πληρώνουν μᾶλλον ἀδρά ἔχοντας σκοτεινοῦς σκοποῦς γιά τήν πατρίδα μας.

Μέ σύνεση καί γνώση

Ἐκσυγχρονισμένο θέλει νά ἐμφανίζεται τό λεγόμενο Νέο Σχολεῖο πού εἰσηγεῖται τό ὑπουργεῖο Παιδείας: «Τό Ψηφιακό Σχολεῖο εἶναι βασικό συστατικό τοῦ ὁράματος τοῦ Νέου Σχολείου ... Ἡ οὐσιαστική πρόκληση πού καλεῖται τό Νέο Σχολεῖο νά ἀντιμετωπίσει σήμερα εἶναι ἡ οὐσιαστική ἐνσωμάτωση τῶν νέων τεχνολογιῶν στή διδασκαλία ὅλων τῶν μαθημάτων ἀλλά καί στή σχολική ζωή εὐρύτερα», δηλώνει. Ἐντούτοις θά πρέπει νά προσεχθοῦν μερικές παράμετροι τίς ὁποῖες ἐπισημαίνουν οἱ εἰδικοί. Διεθνεῖς ὀργανισμοί (πρβλ. UNESCO) καί Παιδοψυχιατρικές Ἐταιρεῖες βασισμένοι σέ ἔρευνες ἀποφαινόνται ὅτι ἡ χρήση ὑπολογιστῶν σέ μικρή ἡλικία ὄχι μόνο δέν προσφέρει ἀλλά βλάπτει κιόλας.

Ἐπιστροφή στό συνωστισμό

Μέ μία ὀπισθοδρόμηση ξεκινάει τό Ὑπουργεῖο Παιδείας τή νέα χρονιά. Ἀντί νά προωθήσει στά σχολεῖα τό καινούργιο βιβλίο Ἱστορίας γιά τήν

Στ' Δημοτικοῦ πού ἐγκρίθηκε ἀπό τό Παιδαγωγικό Ἰνστιτοῦτο, ἡ ὑπουργός κ. Διαμαντοπούλου «ἀποφάσισε καί διέταξε» νά ἐπιστρέψει στίς τάξεις ἡ κ. Ρεπούση... μέ τό «συνωστισμό» της. Ἡ εὐλογοφανής δικαιολογία θά εἶναι σίγουρα τά στενά οἰκονομικά μας (ποῦ νά ἐκτυπώνουμε καινούργιο ἀφοῦ εἶναι ἔτοιμο τό παλιό). Πολύ συνετή σκέψη! Ἐδῶ γιά οἰκονομικούς λόγους ξεπουλᾶμε τήν ἐθνική μας κυριαρχία, θά μᾶς ἐνοχλήσουν μερικές ψιλοανακρίβειες στό βιβλίο τῆς Ἱστορίας;

Ἐντούτοις εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι ὑπάρχουν καί σήμερα δάσκαλοι πού θά κάνουν τή δική τους «ἐθνική ἀντίσταση» καί δέν θά ἀφήσουν τούς μικροῦς μαθητές τους νά ἀφιονιστοῦν ἀπό τά κατευθυνόμενα διαστρεβλωμένα συγγράμματα.

Ἀθεΐα καί φασισμός

Δείχνουν τό πραγματικό τους πρόσωπο οἱ «φιλελεύθεροι» ἄθεοι στήν Ἀμερική. Ἀπαιτοῦν μέ μήνυση πού κατέθεσαν στό δικαστήριό τῆς Νέας Ὑόρκης νά ἀπομακρυνθεῖ ἕνας σταυρός 6 μέτρων πού ἔχει τοποθετηθεῖ στό νέο μουσεῖο - μνημεῖο τῆς 11ης Σεπτεμβρίου. Ἐλεύθερα οἱ ἴδιοι μποροῦν νά δηλώνουν ἄθεοι ἀλλά δέν ἀντέχουν κάποιοι ἄλλοι ἐλεύθερα νά ἐκδηλώνουν τό σεβασμό τους στά χριστιανικά σύμβολα.

Τό κύμα τῆς ἀθεΐας, λοιπόν, πού ὅλο καί περισσότερο ντόρο κάνει, ὄχι μόνο στήν Ἀμερική ἀλλά καί σέ εὐρωπαϊκές χώρες, παρουσιάζει φασιστικά χαρακτηριστικά.

καλή χρονιά

Σωστή άρχή για σίγουρη πορεία

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ. & FAX : 2310 554698 2310 521001

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

ΕΛΠΙΔΑ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ *καί* ΔΗΜΟΤΙΚΟ

ΦΙΛΥΡΟ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τηλέφωνο : 2310 67 87 47

Ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης γιά τή συνέντευξη τοῦ προέδρου τῆς Μελίτης

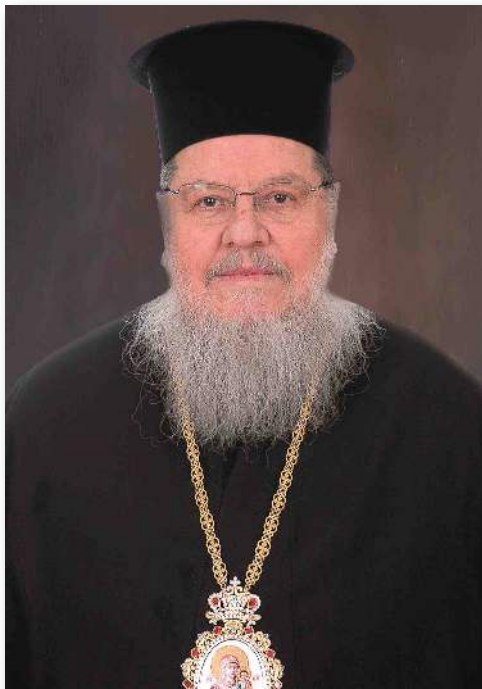
Ἀρκετές ἀντιδράσεις προκάλεσαν τά ὅσα παράδοξα καί ἀνθελληνικά δήλωσε ὁ πρόεδρος τῆς Τοπικῆς Κοινότητος Μελίτης στίς 20 Ἰουλίου στήν ἐφημερίδα «Ντνέβικ» τῶν Σκοπίων. Σύντομη ἀλλά μεστή καί ἀποστομωτική ἡ ἀπάντηση τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου.

Ὡς ἄξιος συνεχιστής τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτη, ὁ ὁποῖος ὡς θεματοφύλακας τῆς ἀκριτικῆς Φλώρινας ὀργάνωσε καί συμμετείχε σέ ἀγῶνες διαδηλώνοντας τήν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας, ἀλλά καί ὡς γνώστης ὁ ἴδιος τῶν προβλημάτων τῆς περιοχῆς ὁ σεβασμιώτατος Φλωρίνης κ. Θεόκλητος ἀπαντᾷ:

Μέ βαθειά λύπη καί ἀγανάκτηση πληροφορορήθηκα ἀπό τόν τύπο τίς δηλώσεις σέ ἐφημερίδα τῶν Σκοπίων τοῦ προέδρου τῆς Τοπικῆς Κοινότητος Μελίτης Παναγιώτη Ἀναστασιάδη.

Ὁ κ. Ἀναστασιάδης εὐρισκόμενος προφανῶς σέ ἐντεταλμένη ἀποστολή δήλωσε σέ ἐφημερίδα τῶν Σκοπίων πῶς στήν Τοπική Κοινότητα τῆς Μελίτης «ζοῦν περίπου 2.300 Μακεδόνες, λίγοι Ἀλβανοί, Τοῦρκοι καί ἐλάχιστοι Ἕλληνες». Ἐπὶ τῆς δηλώσεώς του ἔχουμε νά παρατηρήσουμε τά ἑξῆς:

1. Τῇ Μελίτῃ καί τοὺς κατοίκους της τοὺς γνωρίζω ἀπό τό ἔτος 1967. Ἀπό τή θέση τοῦ πρωτοσυγκέλλου ἀλλά καί ἀπό αὐτή τοῦ πνευματικοῦ πατρός εἶχα τήν εὐκαιρία νά γνωρίσω σέ βάθος τοὺς καλοκάγαθους κατοίκους της μέ τοὺς ὁποίους συνδέθηκα πνευματικῶς τόσο πολύ, ὥστε νά θεωρῶ τή Μελίτῃ ὡς «ἰδίαν πόλιν». Ἀγάπησα ὅλους τοὺς Μελιτιῶτες, χωρίς διακρίσεις καί διαχωρισμούς. Ἀλλά καί οἱ κάτοικοι τῆς Μελίτης μέ ἀγάπησαν ὅλοι καί συνεχίζουν νά μέ ἀγαπούν. Τήν ἀγάπη τους αὐτή εὐκαίρως ἀκαίρως τήν ἐκφρά-

ζουν πρὸς τό πρόσωπό μου, πολλές φορές κατὰ τρόπο ζωηρό.

2. Κατά συνέπεια, γνωρίζω πρόσωπα, πράγματα καί καταστάσεις ὅσο ἐλάχιστοι. Γι' αὐτό καί ἐξεπλάγην μέ τίς δηλώσεις τοῦ κ. Ἀναστασιάδη. Οἱ δηλώσεις του ἀποτελοῦν μνημεῖο ἀνακριβειῶν, ἐσκεμμένων παραποιήσεων καί ἀνθελληνικοῦ παραληρήματος. Χρειαζόταν πολύ θράσος, στοιχεῖο πού ἀφθονεῖ μᾶλλον στόν κ. Ἀναστασιάδη, γιά νά ἐπονομαστοῦν οἱ ἐντόπιοι κάτοικοι τῆς Μελίτης «Μακεδόνες» μέ σλαβικό φρόνημα, οἱ Πόντιοι «Τοῦρκοι», οἱ Ἀρβανίτες «Ἀλβανοί». Στή Μελίτῃ, κ. Ἀναστασιάδη, ζοῦν μόνον Ἕλληνες Μακεδόνες, εἴτε αὐτοὶ ἔχουν ἐντόπια καταγωγή εἴτε ποντιακή εἴτε ἀρβανίτικη. Ἐάν ἐσεῖς καί οἱ ὁμοϊδεάτες σας θέλετε νά προσδιορίζετε ἀλλιῶς, εἶναι δικαίωμά σας. Δέν ἔχετε ὅμως τό δικαίωμα νά προσβάλλετε τόν εὐγενῆ λαό τῆς Μελίτης μέ αὐτόν τόν αἰσχρὸ τρόπο. Ἐπιτέλους, ἀφήστε τοὺς Μελιτιῶτες νά ζήσουν ἡσυχὰ καί εἰρηνικά, μακριὰ ἀπὸ φαντάσματα καί τυφλοὺς φανατισμούς πού μόνον κακὸ κάνουν.

3. Καί κάτι ακόμα. Ἡ ἄγνοια τοῦ κ. Ἀναστασιάδη γιά τή Μελίτη φαίνεται καί στό ὅτι δέν γνωρίζει τόν ἀκριβή ἀριθμό τῶν κατοίκων της. Ὡς πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος τῆς Μελίτης ἤλπιζε ὅτι θά εἶχε μιά πιό σαφή γνώση τοῦ τόπου πού γεννήθηκε καί ζῇ. Δυστυχῶς ὅμως στερεῖται καί αὐτῆς τῆς ἀπλῆς γνώσεως. Θά ἔπρεπε, λοιπόν, νά γνωρίζει, ὅτι ὁ πληθυσμός τῆς Τοπικῆς Κοινότητος τῆς ὁποίας τυγχάνει πρόεδρος εἶναι περίπου 1.450 ἄτομα (ἀπογραφή 2011) καί ὄχι 2.300, ὅπως ἰσχυρίζεται στή συνέντευξη.

4. Καί τό τελευταῖο. Ὅλους αὐτούς πού ἀμφισβητοῦν τήν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας τούς προτρέπω νά ἐπισκεφθοῦν τά δεκάδες ἀρχαιοελληνικά, βυζαντινά καί μεταβυζαντινά μνημεῖα πού βρίσκονται στό κράτος τῶν Σκοπίων. Ἐκεῖ εὐκόλα θά διαπιστώσουν ὅτι ὅλα μαρτυροῦν ὅτι ὁ τόπος αὐτός ἦταν Ἑλληνικός. Πῶς, λοιπόν, μποροῦμε νά κλείσουμε τά μάτια μας σέ αὐτήν τήν ἱστορική ἀλήθεια; Στ' ἀλήθεια, δέν σᾶς δίδαξαν τίποτε, ἀγαπητέ κ. Ἀναστασιάδη, τά ἑρεῖπια τοῦ βυζαντινοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (6ος- 10ος αἰώνας) καί οἱ ἐλληνικές ἐπιγραφές στίς εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Προφήτου Ἡλία (τέλη 19ου αἰώνα) στή Μελίτη;

5. Ὡς ἐπίσκοπος τοῦ τόπου διαμαρτύρομαι ἐντόνως γιά τίς ἀπαράδεκτες καί ψευδεῖς δηλώσεις τοῦ κ. Ἀναστασιάδη. Ὅμως δέν ἀνησυχῶ. Καί δέν ἀνησυχῶ διότι οἱ Φλωρινιώτες πλὴν μελανῶν ἐξαιρέσεων, ὡς τοῦ κ. Ἀναστασιάδη, παραμένουν προσηλωμένοι στήν πίστη τῶν προγόνων τους, μακριά ἀπό κάθε ἀντορθόδοξη καί ἀνθελληνική προπαγάνδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιό ἡχηρή ἀπάντηση σέ ὅλους αὐτούς πού ἀμφισβητοῦν τήν ἀκεραιότητα τῆς πατρίδας μας καί παραχαράσσουν τήν ἱστορία της.

Σ' ἓνα ἀπόμερο χωριό

Ὅσο ἔφτανε τό βλέμμα τῆς Παναγιώτας ἀντίκρυζε βουνά. Βουνά κοντινά, βουνά μακρινά, πού οἱ κορφές τους ἄγγιζαν τόν γαλανό οὐρανό· δέονταν λές γιὰ τοῦτο τό χωριό πού θαρρεῖς καί τό παράτησαν ξεχασμένο ἀνάμεσά τους.

- Ἐδῶ, λοιπόν, θά ζήσω τρία χρόνια, μονολόγησε ἡ Παναγιώτα καί πῆρε νά τήν πλακώνει ἡ μελαγχολία.

- Εἶσαι ἡ καινούργια μας δασκάλα;

Τά δυό κατάμαυρα ματάκια στυλωμένα πάνω της τήν κοιτοῦσαν καί ἔλαμπαν.

- Ναί, ἀπάντησε, ξαναβρίσκοντας τή διάθεσή της ἡ Παναγιώτα. Εἶμαι ἡ καινούργια σας δασκάλα.

Ἦταν ἡ ἐμπιστοσύνη πού εἶδε μέσα σέ κείνο τό λαμπερό βλέμμα, ἦταν ἡ χαρούμενη φωνή τῆς μικρῆς Σοφούλας, ἦταν τό τρυφερό χεράκι πού χώθηκε μέσα στό δικό της πρόθυμο νά τήν ὀδηγήσει ὡς τό σχολεῖο; Μπορεῖ νά 'ταν κι ὅλα μαζί. Ἡ Παναγιώτα δέν ἔνιωθε πιά τά βουνά νά τήν πλακώνουν.

- Κυρία, ἄκουσε τή Σοφούλα νά τῆς λέει σάν ἔφτασαν ἔξω ἀπό τό σχολεῖο, ἡ περσινή δασκάλα μας δέν ἦταν καλή!

Τά 'χασε ἡ Παναγιώτα μέ τή δήλωση τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, μά δέν εἶπε τίποτε.

- Δέ μέ πιστεύεις; ἐπέμενε ἐκεῖνο. Θά τή γνωρίσεις καί θά δεῖς!

Ἦξερε ἡ Παναγιώτα πῶς τό σχολεῖο ἦταν διθέσιο καί πῶς ἡ ἄλλη δασκάλα ἦταν τοποθετημένη ἐκεῖ ἀπό τήν προηγούμενη χρονιά. Χάρηκε πολύ ὅταν ἔμαθε πῶς ἦταν καί κοντοχωριανή της. Δέν τή γνώριζε βέβαια, μά καί μόνο μέ τή σκέψη ὅτι θά εἶχε μιά συντροφιά σέ κείνο τό ἀπόμερο χωριό ἀνυπομονοῦσε νά τή

γνωρίσει.

Κόλλησε τό πρόσωπό της στό τζάμι τοῦ παραθύρου γιά νά δεῖ τήν αἴθουσα. Πλάι της ἔνιωσε τό μουτράκι τῆς Σοφούλας.

- Βλέπεις πού πάνω ἀπό τόν πίνακα λείπει ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ; Αὐτή τήν κατέβασε. Καί τό πρωί δέν κάνουμε προσευχή, ἀλήθεια σοῦ λέω. Μόνο ὁ κύριος Γιώργος πού εἶχε τά μεγάλα παιδιά ἔκανε προσευχή.

Μπῆκε στό μικρό σπιτάκι πού νοίκιασε γεμάτη κακά προαισθήματα γιά τή χρονιά πού ἀπλωνόταν μπροστά της.

- Θεέ μου, ψιθύρισε, βοήθησέ με νά τά βγάλω πέρα.

Βάλθηκε νά τακτοποιεῖ τά πράγματά της. Ἐβγαλε πρῶτα ὅλα τά «θυμητάρια», ὅπως τά ἔλεγε. Ὅλα ἐκεῖνα πού τῆς θύμιζαν συνεχῶς τόν Θεό καί τούς στόχους της. Ὅλα ἐκεῖνα πού θά τήν κρατοῦσαν σέ ἐπαφή μέ τήν ὁμορφὴ χριστιανικὴ συντροφιά πού ἄφησε πίσω της. Ἐτοίμασε τό εἰκονοστάσι της καί ἦταν ἔτοιμη νά τό «ἐγκαινιάσει» ὅταν κτύπησε ἡ πόρτα. Μόλις ἄνοιξε ἡ Παναγιώτα ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς.

- Ἀλέκα! Ἀλέκα, ἐσύ ἐδῶ;

Ἄνοιξε τήν ἀγκαλιά της κι ἔσφιξε μέ ἀγάπη τήν παλιά φίλη, τό παλιό συνομαδόπουλο.

- Παναγιώτα, δέν πιστεύω στά μάτια μου! κατάφερε νά πεῖ ἐκείνη μόλις συνήλθε ἀπό τήν ἐκπληξη. Ἐσύ εἶσαι, λοιπόν, ἡ καινούργια μου συνάδελφος;

Ἐρριξε ἓνα βλέμμα γύρω της ἡ Ἀλέκα κι ἡ Παναγιώτα τό εἶδε νά σταματᾷ πάνω στό εἰκονοστάσι.

- Λοιπόν, δέν ἄλλαξες καθόλου, εἶπε τονίζοντας μέ ἔμφαση τό «καθόλου».

- «Πάντα ὁ ἴδιος», πού λέει καί ὁ Μπάστας, εἶπε γελώντας ἡ Παναγιώτα.

Δέν τῆς θύμιζε τίποτε ἀπό τά παλιά ἡ Παναγιώτα, οὔτε τῆς ἔδωσε νά καταλάβει πῶς ἤξερε τήν ἀλλαγὴ της. Μά οὔτε κι ἡ Ἀλέκα ρώτησε γιά τή χριστιανικὴ τους συντροφιά.

- Γιά φαντάσου! εἶπε. Τό ἐφηβικό μας ὄνειρο νά ὑπηρετήσουμε μαζί σ' ἓνα ἀπόμερο χωριό! Κοίτα νά δεῖς πῶς τά φέρνει ἡ ζωὴ!

- Κοίτα νά δεῖς πῶς τά φέρνει ὁ Θεός, Ἀλέκα μου, εἶπε μόνο ἡ Παναγιώτα κι ἔσφιξε τό χέρι τῆς φίλης της μέ νόημα.

Ἐφυγε ἡ Ἀλέκα κι ἡ Παναγιώτα σήμανε συναγεμώ. Ἐνα μόνο μήνυμα σταλμένο ἀπό τό κινητό της σ' ὅλα τά μέλη τῆς χριστιανικῆς συντροφιάς της, ἔφτανε γιά νά γίνει ὁ οὐρανός ἀποδέκτης μιᾶς ὁλονύχτιας ἀγρυπνίας γιά τό παλιό μέλος, γιά τήν ἀλλοτινὴ ψυχὴ αὐτῆς τῆς ὁμάδας.

Τό πρωί ξεκίνησε γιά τό σχολεῖο δίχως

νά έχει κλειδιά. Ἦξερε πώς θά ἀνοίγε ἡ Ἀλέκα. Περίμενε ἀρκετή ὥρα κάτω ἀπό τό μεγάλο πλατάνι τῆς αὐλῆς, μά ἡ Ἀλέκα δέν φαινόταν.

Ρώτησε ποῦ ἔμενε ἡ κ. Ἀλέκα καί τράβηξε γιά νά τή βρεῖ. Τή βρῆκε νά τρέμει ἀπό τόν πυρετό καί τήν ἐξάντληση. Σάν τήν εἶδε νά στέκεται μπροστά της κατέβασε τό κεφάλι καί τά μάτια της γέμισαν δάκρυα.

- ὦ, Παναγιώτα, δέ μ' ἄφησες νά κοιμηθῶ ὅλο τό βράδυ, εἶπε κι ἔπεσε στήν ἀγκαλιά της.

- Καί μεῖς δέν κοιμηθήκαμε ὅλο τό βράδυ, Ἀλέκα. Καμιά μας δέν κοιμήθηκε, παρακαλούσαμε τόν Θεό πού κάποτε ἀγαποῦσες μέ ὅλη τήν καρδιά σου, νά σέ «ξυπνήσει», νά σέ χαρίσει καί πάλι σέ μᾶς.

Ἐμεινε ὅλη τή μέρα μαζί της ἡ Παναγιώτα, φροντίζοντάς την. Δέν τή ρώτησε τίποτε, γιατί δέν ἤθελε νά τή φέρει σέ δύσκολη θέση, μά ἐκείνη τῆς εἶπε. Εἶπε γιά τή σπουδαία καθηγήτρια στό Παιδαγωγικό πού δήλωνε ἄθεη. Εἶπε πόσο κολακεύτηκε σάν τήν πλησίασε γιά νά τῆς πεί ὅτι τήν ξεχώρισε ἀνάμεσα στούς ἄλλους καί ὅτι ἦταν κρίμα ἓνα τέτοιο μυαλό νά μὴν εἶναι προοδευτικό. Naί, κολακεύτηκε καί ἔγινε πιστή ἀκόλουθός της. Ἡ παρουσία ὅμως ἡ δική της, ἡ τόσο ἀναπάντεχη στό ἀπόμερο αὐτό χωριό τήν ταρακούνησε.

Ὅλη τή νύχτα πάλευε. Ὅχι, δέν ἦταν δυνατόν νά εἶναι σύμπτωση, νά 'ναι τυχαῖο.

Ὁ Θεός πού ἀρνήθηκε τήν κυνήγησε κι ἔφτασε μέχρι τ' ἀπάτητα τοῦτα βουνά, γιά νά τή βρεῖ καί νά τή γυρίσει πίσω. Ὅλη τή νύχτα πάλεψε μαζί του κι ὁ Θεός νίκησε!

Τήν ἡμέρα τοῦ Ἀγιασμοῦ μαζεύτηκε ὅλο τό χωριό στό σχολεῖο. Ἴσως ἐνδόμυχα ὅλοι ἤθελαν νά συμπαρασταθοῦν στό ἀβγαλτο νέο κορίτσι πού εἶχε ν' ἀντιμετω-

πίσει τήν ἄθεη συνάδελφό της.

Σάν ὁ παπα-Ἀλέξανδρος τελείωσε τόν Ἀγιασμό στάθηκε μέ δισταγμό μπροστά στήν παλιά δασκάλα.

Καί τότε ἀκούστηκε ἓνα ξεφωνητό χαρᾶς ἀπό τ' αὐθόρμητα παιδάκια. Ἡ παλιά δασκάλα τους ἔκανε κανονικά τό σταυρό της καί προσκύνησε μέ σεβασμό τό Σταυρό κι ὕστερα τό χέρι τοῦ ἱερέα.

Τά μάτια τῆς μικρῆς Σοφούλας ἀνοίξαν διάπλατα καί κοίταξαν τήν Παναγιώτα γεμάτα ἐκπληξη.

Ἐκείνη ἀπλά τῆς χομογέλασε. Καί ὅταν ὕστερα ἀπό λίγο μῆκαν στήν αἴθουσα κι ἡ Σοφούλα ἀντίκρουσε τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πάνω ἀπό τόν πίνακα, ξανακοίταξε σχεδόν πανικόβλητη τήν Παναγιώτα.

- Δέν σᾶς ἔλεγα ψέματα! εἶπε καί ἀπόμεινε νά κοιτᾷ σαστισμένη.

- Καλέ, κυρία, φέτος θά πιστεύεις στό Θεό; ρώτησε τήν Ἀλέκα μέ ἀφέλεια ὁ Νίκος τῆς Δευτέρας.

- Naί, Νικολάκη μου, φέτος πιστεύω στό Θεό! ἀπάντησε ἐκείνη δακρυσμένη κι ἡ Παναγιώτα καθώς ἀπ' τό παράθυρο κοίταξε τά ψηλά βουνά τά εἶδε καί πάλι νά γίνονται χέρια, χέρια πού ὑψώνονταν καί μέσα βαθιά στήν καρδιά της τ' ἄκουσε νά ψάλλουν «Ἀλληλούϊα».

E. B.

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Μπροστά: Ἡ ἱ. Μ. Στομίου (1774μ.Χ.) ἀφιερωμένη στό Γενέσιο τῆς Θεοτόκου, βρίσκεται στή Χαράδρα τοῦ Ἀώου ποταμοῦ. Ἡπειρος.

Πίσω: Ἀνηφορίζοντας πρός τήν κορφή τοῦ Ὁρλιακα. Γρεβενά.

Η ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ

Ἄ! Ἡ ξενιτειά καί ἡ προσφυγιά
δέν εἶν' τό ἴδιο.
Ἄλλο ταξίδι κι ἄλλο τό φευγιό.
Στήν προκυμαία δέν περίμεναν οἱ φίλοι.
Γιά κατευόδιο εἴχαμε τῆς Σμύρνης τόν καπνό.

Ναί! Ἡ ξενιτειά καί ἡ προσφυγιά
δέν εἶν' τό ἴδιο.
Δέν εἶναι ἴδιος ὁ καημός καί ἡ πεθυμιά.
Μές στήν ἀντάρα δέ λύσαμε τά ζᾶ μας
Δέν πήραμε ἀπ' τήν πόρτα τά κλειδιά.

Μέ τό μπεγλέρι μετρούσαμε τούς μῆνες.
Νά, τώρα, ἡ γλυκόλαλη καμπάνα θ' ἀκουστεῖ.
Στό κομποσχοίνι, Κύριε ἐλέησον, Πατέρα,
μετρᾷ αἰώνα τῆς ψυχῆς ἡ προσμονή.

Διαβήκαμε ἥπειρο, ἀλλάξαμε αἰώνα.
Φτιάξαμε σπίτια, φαμίλιες ἐδῶ νά!
Καί σύ τραγούδαγες «πατρίδα εἶναι μία,
ἐκεῖ πού ἀφήσαμε τά ὄνειρα μισά».

Ἐκεῖ, πέρα, στῆς Ἀνατολῆς τά μέρη,
παιδί μου, τό ψωμί μοσχοβολᾷ.
Τό κλάδεψαν ἐφέτος τό ἀμπέλι;
Ἄνοιξη! Ἄχ, θά γιόμισε ἡ αὐλίτσα μας πουλιά.

Μ' αὐτά κι ἐκεῖνα, περάσανε τά χρόνια
πρεσβύτης τώρα, σάν τό γέρο Συμεών
παράταση ἀπ' τό Θεό γυρεύεις.
«Μέ μιά ΑΡΓΩ ἄ' σήν πατρίδα μόλις φθάσω
νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου νά πῶ».

Ἄ! Ἡ ξενιτειά καί ἡ προσφυγιά
δέν εἶν' τό ἴδιο.
Τά γράμματα πού στέλνεις
δέ φθάνουν πουθενά.
Ἄκλαυτοι, ἄθαφτοι νεκροί, γυμνοί στό κρύο
καί ἦταν γονιοί, ἀδέλφια καί παιδιά.

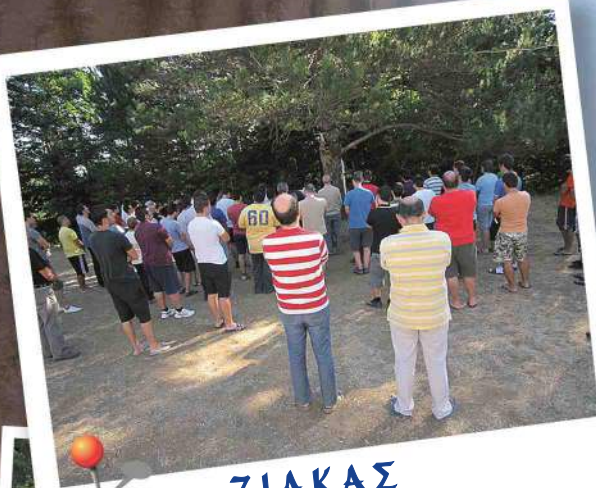
Τάνια Παπαϊωάννου
Γ' βραβεῖο Πανελληνίου Διαγωνισμοῦ ποίησης

«Κράτει ὃ ἔχεις»

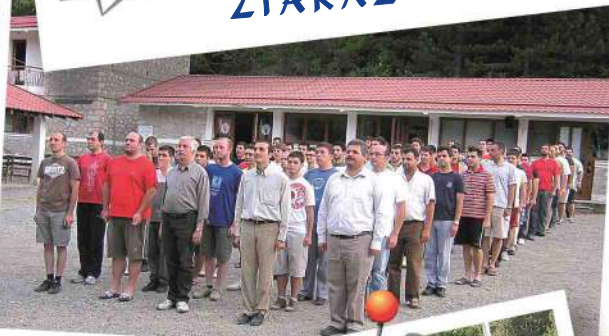
«Κοίτα νά δεῖς! Σάν νά μήν πέρασε οὔτε μιά μέρα!». Εἶναι ἡ πρώτη σκέψη τοῦ ὠριμου ἀνδρα πού ἔκανε φωναχτά σάν πέρασε μέ τό αὐτοκίνητο στό χωρό τῆς ἀγαπημένης του κατασκήνωσης. Ἐδῶ, πάνω ἀπό τό χωριό Ζιάκας, μέσα στό ἔλατο καί στόν πεῦκο, δίπλα στήν πηγγή μέ τό πιό δροσερό καί καθαρό νερό πού ἤπιε ποτέ του, ἀνακάλυψε πρὶν ἀπό 20 χρόνια μιάν ἄλλη πηγγή, πηγγή «ὑδατος ζώντος», αὐτή πού ἀνάβλυσε ὁ Κύριος κρυστάλλινο κρουνό τῆς χάριτος στή ζωή του: τή χριστιανική κατασκήνωση τῆς Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος «Ἀπολύτρωσις». Μιά φαμελιά τοῦ Χριστοῦ. Μιά ἀνάσα εἰρήνης, ἀγάπης, εἰλικρίνειας καί γνησιότητας.

Καί ἦταν τότε εἴκοσι μόλις χρόνων. Ὁ κόσμος γύρω του, σειρήνες καί χίμαιρες, ἔστηνε τό πανηγύρι του. Δηλητήριο τό νερό του, μά στή γεύση θελκτικό· βοῦρκος, καλυμμένος ὁμως μέ ροδοπέταλα. Κι ἔπρεπε νά διαλέξει, τό ἤξερε, ἂν καί ἀσταθής σέ πολλά, δέν ἀνεχόταν μέσα του τίς μεσοβέζικες καταστάσεις. Τό φῶς λοιπόν ἢ τό σκοτάδι; Τή ζωή ἢ τό θάνατο; Τόν Χριστό ἢ τόν διάβολο; Διάλεξε. Μά τόσο ἀπόλυτα; Τόσο. Δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος, εὐκολότερος; Κανείς...

Ἡ κατασκήνωση τόν βοήθησε νά ἐπιλέξει τόν Χριστό. Ἐντελῶς ἐλεύθερα. Χωρίς πίεση καί ἄγχος καί φόβους. Καλύτερα: τοῦ Τόν ἔδειξε. Τοῦ ἔδειξε τίς πληγές Του, τήν ἀσύλληπτη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης Του, καί τή δύναμη τῆς ἀναστάσεώς Του. Τοῦ Τόν ἔδειξε σταυρωμένο καί ἀναστημένο στά πρόσωπα τῶν συγκατασκηνωτῶν του καί ιδίως στή θυσιαστική διακονία τῶν στελεχῶν: Τόν εἶδε στόν ὑπαρχηγό, πού

ΖΙΑΚΑΣ

ἄφηνε γιὰ ἐνάμιση μῆνα τὴν οἰκογένειά του, γιὰ νὰ ὑπηρετεῖ ἐμᾶς, στὸν διδάκτο-
ρα καὶ σήμερα καθηγητὴ πανεπιστημίου,
πού καθάριζε τουαλέτες, στὴν ἀείμνηστη
Χρυσούλα, πού ἄν καὶ χήρα καὶ ἄρ-
ρωστη πάλευε μέ τὰ πιάτα καὶ τὰ ταψιά
στὴν κουζίνα, καὶ σέ τόσους ἄλλους.
Τὸν εἶδε ἰδίως στίς σελίδες τοῦ λόγου
Του, πού τόσο αὐθεντικά ἄκουγε ἐρ-
μηνευμένον ἀπὸ τό στόμα τοῦ ἀρχη-
γοῦ, καὶ πάνω ἀπ' ὅλα στοῖ ποτήριο
τοῦ Αἵματός Του, πού τοῦ πρόσφερε
ὁ Ἰδιος ὁ Ἅγιος στὸν ἀνάξιο... Καὶ σα-
γηνεύτηκε ὁ νεαρός στή θέα Του, συγ-
κλονίστηκε. Δέν ἦταν συναισθηματι-
σμός οὔτε ἰδεαλιστική διάθεση αὐτό
πού τὸν ἔσπρωχνε. Δέν ἀντέχει ἓνας
ψευτοενοουσιασμός εἴκοσι ὁλόκληρα
χρόνια. Ἦταν ἐμπειρία. Ὅλη ἡ κατα-
σκήνωση λές καὶ καθρέφτιζε τό πρόσω-
πό Του. Καὶ δέν δίστασε ὁ εἰκοσά-
χρονος οὔτε στιγμή: «Κύριε, πρὸς τίνα
ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔ-
χεις»...

Τώρα ὁ νεαρός ἐκεῖνος, ὥρι-
μος πιά, ὅπως εἶπα, μέ τὰ μαλλιά
του νὰ γκριζάρουν αἰσθητά, ἔμ-
παινε στὴν κατασκήνωση τῆς
πρώτης του νιότης ὡς στέλεχος.
«Σάν νὰ μὴν πέρασε οὔτε μιά μέρα!»,
ξανάπε. Κι ἔτσι ἦταν. Οἱ μόνοι πού
ἔλειπαν ἀπ' τό ὁμορφο αὐτό κάδρο -
σωματικά βέβαια, ὄχι πνευματικά- ἦ-
ταν οἱ ταπεινοὶ καὶ πάντα
γελαστοί, οὐρανοπολίτες
τώρα, κ. Βαγγέλης καὶ κ.
Ἀ- λέκος, ὁ φύλακας καὶ ὁ
μάγειράς μας... Κάτω ἀπὸ
τόν μεγάλο πεῦκο, μπρο-
στά στὸν Ἑσταυρωμένο,
οἱ μαθητές τοῦ Λυκείου
ἄρχιζαν τὴ γνωστή του
βραδινὴ προσευχή: «Θεέ,
τὴν ὥρα τούτη στίς καρ-
διές πού θέ' νὰ σοῦ μιλή-

σουν, φανερώσου...». Ήψαλε κι αυτός. Ακριβώς όπως τότε. Πώς πέρασαν τόσα χρόνια κατασκηνοτικής ζωής! Δέν τό κατάλαβε. Μόνον όταν μίλησε μέ τά παιδιά, τοῦ φάνηκαν λίγο περισσότερο προβληματισμένα ἀπ' ὅ,τι ἦταν στήν ἐποχή του. Ἡ μάλλον πιό πληγωμένα. Ἴσως γιατί, ὅπως κι ἂν τό δεῖς, ἄγρια τά χρόνια πού τοὺς ἔλαχαν. Κι ὅμως ἦταν ἐκεῖ, στή χριστιανική κατασκήνωση. Μαζί μέ τόν Κύριο. Κόντρα σ' ἓναν ὁλόκληρο κόσμο πού μισεῖ τήν ἀγιότητα. Καί μετὰ ἀκολούθησε τό Δημοτικό, οἱ φοιτητές καί τό Γυμνάσιο. Καί δέν πρέπει βέβαια νά λησμονηθεῖ ἡ περίοδος τῶν μεγάλων -ὀγδόντα ἄνδρες, ἐπιστήμονες καί ἐργαζόμενοι- πού προηγήθηκε ὅλων τῶν ἄλλων.

Τοῦ φαίνονταν ἀρκετά μεγάλο τό πλῆθος. Κι ὅμως παντοῦ, σ' ὅλες τίς ἡλικίες, ζοῦσε ὁ πρωταγωνιστής μας τό ἴδιο πνεῦμα, τό ἴδιο φρόνημα, τήν ἴδια ἀγωνιστική διάθεση. Ακριβώς ὅπως τότε. Πατέρας, ὁ Κύριός μας. Μητέρα, ἡ ἀγία του Ἐκκλησία, πού εἰκόνιζε ζωντανά μέ τίς καρδιακές εὐχές καί τό ἐνδιαφέρον του ὁ ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς, σεβ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος. Λόγος τοῦ Χριστοῦ, ἡ Βίβλος, ἡ ὁποία, μολονότι ὁ διδάσκαλός μας κ. Στ. Σάκκος ἔπρεπε τόν περισσότερο καιρό νά ἀπουσιάζει γιά λόγους υἱείας, προσφερόταν ἀπό τοὺς μαθητές του τό ἴδιο αὐθεντικά. Καί τό γέλιο καί τά παιχνίδια καί τά ἀστεῖα καί τά τραγούδια μας καί οἱ ὕμνοι μας καί ἡ γιορτή μας γιά τήν πατρίδα, στήν ἴδια κατεύθυνση, μέ τό ἴδιο ἄρωμα. Δέν λείει ἡ Γραφή: «Μῦρον ἐκεκνωθέν ὄνομά σου» (Ἄσ 1,3);...

Ἐρριξε μιά ματιά στό πανό τῆς φετινῆς ὀνομασίας, στό μπαλκόνι τοῦ ἀρχηγείου. Νάτο τό μυστικό: «Κράτει ὁ ἔχεις» (Ἀπ 3,11). Κράτα σφιχτά αὐτό πού ἔχεις, αὐτό πού σου δόθηκε μέ τό βάπτισμά σου: Νά εἶσαι τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό θέλει καί ἡ κατασκήνωσή μας: Νά εἶναι τοῦ Χριστοῦ, οἶκος του, οἰκογένειά του. Μ' αὐτή τή συνειδηση ξεκίνησε, ἔτσι συνεχίζει κι αὐτό θέλει νά μοιράζει στά παιδιά τῆς: τόν Χριστό, τήν ἐλπίδα μας...

Ἐκλείσε πίσω του ἡ μεγάλη πύλη. Μιά ἀκόμη κατασκηνοτική χρονιά ἔφτασε στό τέλος τῆς. «Καί τοῦ χρόνου κι ὅσα καλοκαίρια μοῦ δώσει ὁ Θεός, θά εἶμαι ἐδῶ», σκέφτηκε. Καί σάν νά τοῦ ξέφυγε ἀπ' τά χεῖλη, «Ἀμήν!», εἶπε φωναχτά καί ἡ καρδιά του γέμισε εὐφροσύνη...

Ἰ.

Τρίτη 23

Αυγούστου 2011, ώρα 12.30

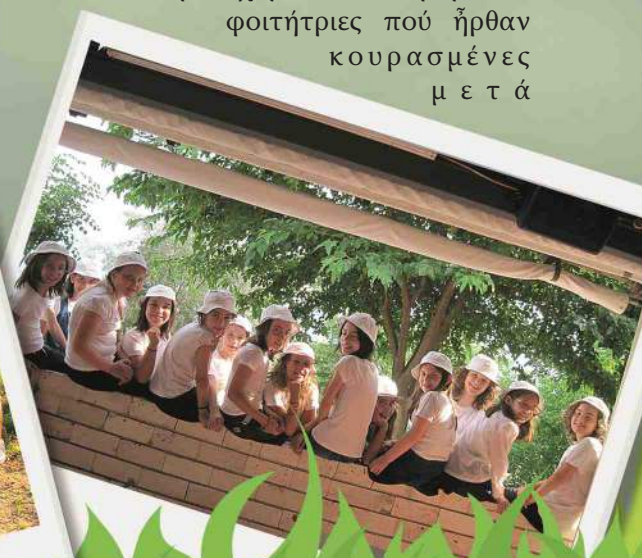
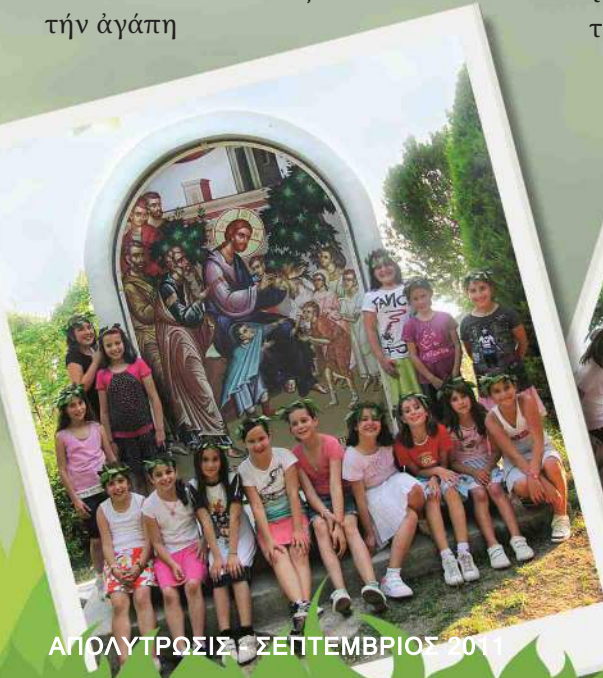
μ.μ., δίπλα στον Άι-Γιώργη ακούγονται κορναρίσματα λεωφορείων. Φεύγουν και οι τελευταίες κατασκηνώτριες του φετινού καλοκαιριού. Γυρνώ κι εγώ να κάνω ένα γρήγορο πέρασμα αποχαιρετισμού. Τώρα σιγή. Κι όμως ό κάθε τόπος αυτής της πλαγιάς φωνάζει δυνατά και ψάλλει τά μεγαλεία του Θεού, φανερώνει τις μυστικές όμορφιές που δώρισε απλόχερα στις ψυχές που κατασκήνωσαν στή σκιά του Άι-Γιώργη.

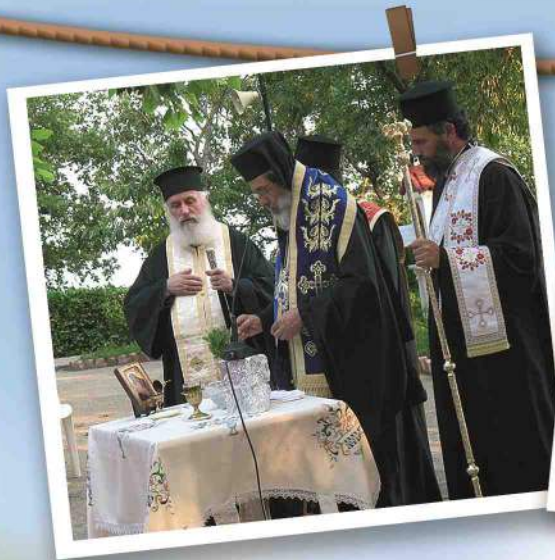
Περνώ την πύλη. Νά! τό κιόσκι της ύποδοξης. Θυμάμαι τά έναγώνια προσώπακια των μικρών παιδιών του Δημοτικού πού γιά πρώτη φορά βρέθηκαν μακριά από τό σπιτικό τους. Μέ την αγάπη

όμως και τή φροντίδα του άρχηγείου και των στελεχών, γρήγορα τά μπουμπούκια απλώθηκαν, ένωσαν οικεία. Σάν να τά βλέπω μπροστά μου από τό πρώτο κιόλας απόγευμα να παίζουν εύτυχισμένα κι άνέμελα όλα μαζί στά γήπεδα, να απολαμβάνουν όμαδικά παιχνίδια, ώραίους άγώνες, δημιουργικές δραστηριότητες.

Κι έπειτα, τά παιδιά του Γυμνασίου και του Λυκείου πού κατέφταναν κυλώντας τις μεγάλες βαλίτσες τους μέ πρόσωπα ανήσυχα, άρκετά μέ διάχυτη την αντίδραση στό ύφος, σκονισμένα από του κόσμου την άσχήμια. Κι ήταν ένα χειροπιαστό σημείο να βλέπεις μέρα μέ τή μέρα τό βλέμμα τους να φωτίζεται, την όψη τους να γλυκαίνει, την παρουσία τους να έκπέμπει χαρά Θεού. Θυμάμαι τις φοιτήτριες πού ήρθαν
κουρασμένες
μ ε τ ά

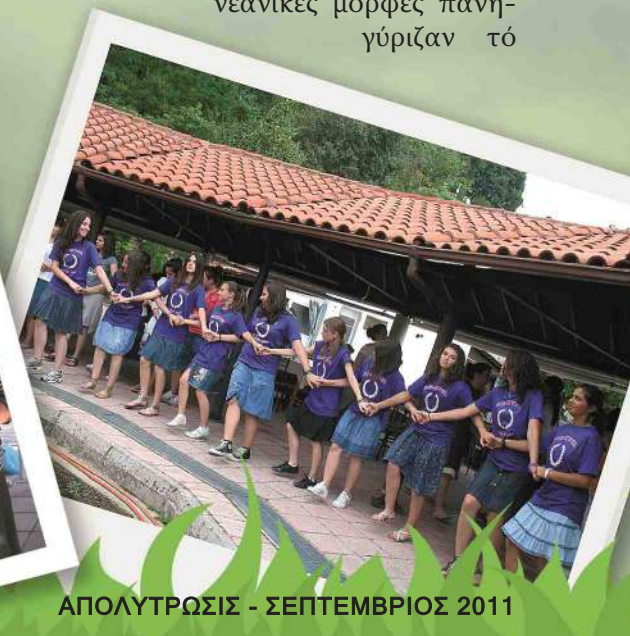

τήν εξεταστική, μά πιότερο κουρασμένες από τό χαοτικό κλίμα τής πανεπιστημιακής χοάνης. Στά μάτια τούς διάβαζες τή λαχτάρα νά βροῦν τήν εἰρήνη, νά πληρώσουν μέ τόν θεῖο Λόγο τά κενά πού ἀφήνει στήν ψυχή ἡ στεγνή καθημερινότητα. Ἀλλά καί οἱ μητέρες, μεγαλύτερες καί νεότερες ἔμπαιναν στήν κατασκήνωση μέ τό μικρό βαλιτσάκι τους γεμάτες ἔγνοιες γιά τήν οἰκογένεια πού ἄφησαν πίσω, γιά τίς ποικίλες ἐκκρεμότητες, πολλές μέ τήν ἐντύπωση ὅτι ἤρθαν ἀπλῶς γιά νά ξεσκάσουν λιγάκι ἀλλάζοντας περιβάλλον. Κι ὅμως, ἓνα τριήμερο στάθηκε ἀρκετό γιά νά ἀναζωπυρώσει κάθε ψυχή πού ἔζησε τό πρόγραμμα τής κατασκήνωσης.

Ρίχνω τό βλέμμα μου στήν αἶθουσα πολλαπλῶν χρήσεων καί ξαναζῶ τίς ἐποικοδομητικές συναντήσεις μας. Ἐδῶ

ξετυλίχτηκε μπροστά μας ἡ μορφή τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, ἐδῶ ἀκούσαμε γιά τή συνέπεια στή χριστιανική ζωή, γιά τήν αὐτογνωσία, τήν ἀνδρεία καί τήν ἀπόγνωση καί τόσα ἄλλα θέματα ζωτικά γιά τήν πνευματική μας πορεία. Τό πιό θαυμαστό ὅμως πού ἐπιτελέστηκε σ' αὐτό τό χώρο ἀπέριττα κι ἀθόρυβα ἦταν τό μυστήριο τής ἐξομολόγησης. Στιγμές μέ διαστάσεις αἰωνιότητας, ὅταν δεκάδες ἐφηβικές καρδιές ἀκούμπησαν ὅλα τά βάρη τής ψυχῆς τους στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ... καθῶς ἡ κατασκήνωση φώτισε μέσα τους κρυφές πτυχές. Κι ὕστερα ἀνάλαφρες, μέ καινούργια φτερά, φωτεινές νεανικές μορφές πανηγύριζαν τό

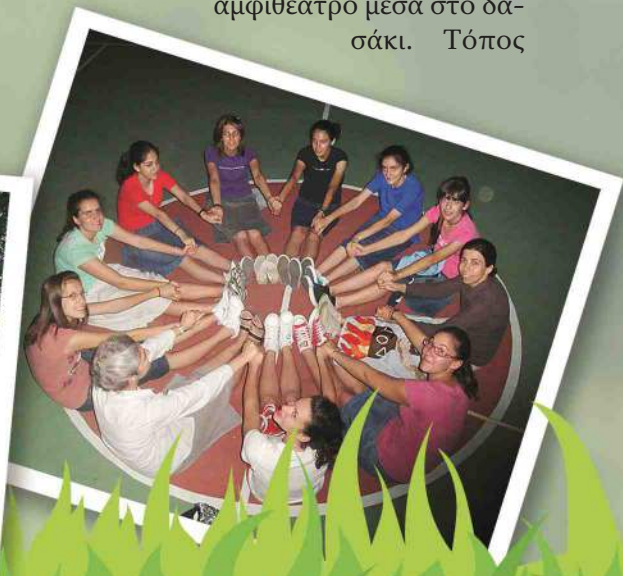
θείο δῶρο τῆς ἄφεσης τῶν ἁμαρτιῶν.

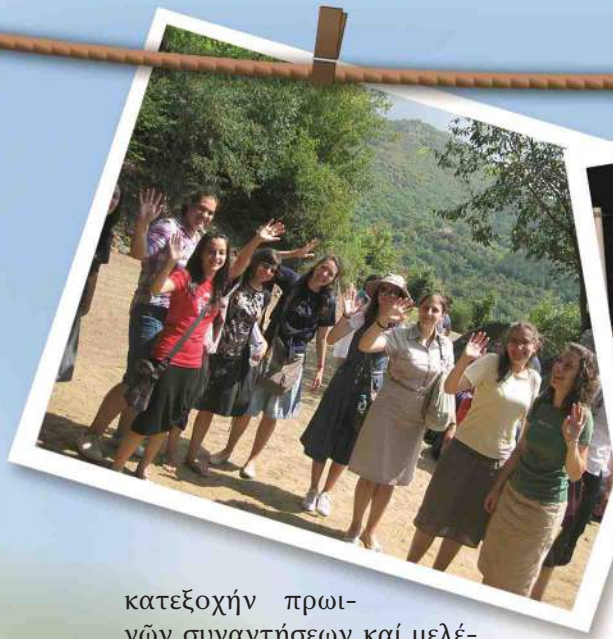
Ἀνηφορίζω πρὸς τὸ ἀμφιθέατρο, τὴν καρδιά τῆς κατασκήνωσής μας. Ἐδῶ δεχτήκαμε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου σεβασμιωτάτου κ.κ. Μακαρίου τὴν εὐλογία τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας μὲ τὴν τέλεση τοῦ Ἀγιασμοῦ. Ἐδῶ ἀκούσαμε ὅλοι τί σημαίνει τὸ φετινὸ ὄνομα τῆς κατασκήνωσης: «Κράτει ὁ ἔχεις». Ἐδῶ τὸ ψάλαμε, ἐδῶ τὸ τραγουδήσαμε. Ἐδῶ μάθαμε γι' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ πού ἔβαλε στὰ χέρια μας ὁ Χριστὸς καὶ καλούμαστε σάν τὸν μικρὸ ἅγιο Ταρσίζιο νὰ φυλάξουμε τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τῆς νίκης τὸ στεφάνι. «Κύριε, νὰ Σέ κρατῶ κι αὐτὸ μοῦ φτάνει!». Τὸ ἀμφιθέατρο ἔπαιρνε φωτιά κάθε ἀπόγευμα. Φλογερές καρδιές, νιάτα γεμάτα παλμό καὶ ἐνθουσιασμό, μὲ ἀγωνιστικὰ τραγού-

δια, μὲ δυναμικὰ συνθήματα, ἔνωσαν τὰ χέρια σὲ μία πορεία γιὰ τὰ οὐράνια μὲ ἐφαλτήριο αὐτὴ τὴν ἐπίγεια γωνιά τοῦ Παραδείσου.

Μέρες ἐπενδυμένες μὲ γλυκεῖες ἐμπειρίες προσευχῆς. Ὅπως ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, πού ὅλη ἡ κατασκήνωση κατέφυγε στὸν Ἀι-Γιώργη νὰ ψάλει τὴν Παράκληση στὴν Παναγία γιὰ τὴν πατρίδα μας. Ἡ σάν ἐκείνη τὴν ξεχωριστὴ μέρα προσευχῆς, πού στὸ προσευχητάρι τῆς Ἁγίας Μαρίνας εἶχε ἀφήσει ἡ κάθε κατασκηνώτρια τὸ πιό καυτὸ αἶτημα τῆς καρδιάς της κι ὅλες οἱ ὁμάδες τὰ μνημονεύσαμε.

Λίγο πιό πάνω συναντῶ τὸ ἄλλο ἀμφιθέατρο μέσα στὸ δασάκι. Τόπος

κατεξοχήν πρωινών συναντήσεων καί μελέτης αγίας Γραφής. Τά πρωινά άναγνώσματα δρόσισαν τήν ξερή γή τής ψυχής. Κάθε περικοπή άφηνε μία στάλα φωτός στά έσώτερα σκοτάδια, μάς στερέωνε στην πίστη, πύρωνε τήν καρδιά, γεννούσε πόθους κι άποφάσεις γιά άγώνα.

Κατεβαίνω τά πέτρινα σκαλοπάτια συντροφιά μέ τίς χειροπιαστές εύλογίες του Θεού πού μου χαμογελούν σέ κάθε μου βήμα. Θέλω νά ρίξω μία τελευταία ματιά σ' ένα τόπο αγαπημένο: τήν τραπεζαρία. Δέν τήν αγαπήσαμε μονάχα γιά τό στρωμένο τραπέζι, τό έτοιμασμένο μέ τόση άγάπη καί φροντίδα, μέ κόπο καί θυσία κάποιων άδελφών. Ή κυκλική μας τραπεζαρία είναι τόπος συνάντησης κι επικοινωνίας όλόκληρης τής κατασκήνωσης. Έδω συζητήσεις, έδω χοροί γύρω άπό τό πολύχρωμο παρτέρι, έδω ψυχαγωγίες αλλά καί γιορτές συγκινητικές. Πολύ οικογενειακά ζήσαμε εκείνο τό μεσημέρι στην περίοδο των φοιτητριών, τότε πού γιορτάσαμε τίς νέες πτυχιούχες κι ευχηθήκαμε ποικιλοτρόπως γιά τήν αξιοποίηση των πτυχίων πρós δόξαν Θεού. Καί τά έπόμενα μεσημέρια στ' αλήθεια γίναμε μία φαμελιά καί μοιραζόμασταν έμπειρίες άπό τίς νεοδιορισμένες δασκάλες ή άπό άδελφές μας πού σπουδάζουν στό έξωτερικό.

Ό Θεός μας είναι παντού παρών, φτάνει έμείς νά Του κρατούμε τό χέρι. Έπιστέγασμα αύτης τής περιόδου μία δοξολογική άγρυπνία πού κατέβασε τόν ουρανó στις φτωχές μας καρδιές, άπλωσε τήν αύρα του Παρακλήτου στά σκηνώματά μας. Ένα δεκαήμερο πού σφραγίστηκε άπό πρωτόγνωρα βιώματα δυνατής προσευχής... Εύλογητός ό Θεός.

Περπατώ μπροστά άπό τίς σκηνές καί κοιτάζω μέσα άπ' τά άνοιχτά πανιά. Τί έζησε ή κάθε συντροφιά μέσα στην σκηνούλα της... άγιοι πόθοι κι εύλογημένα όνειρα παιδιών, έφήβων, φοιτητριών μά καί έπιστημόνων. Ίδιαίτερα τά τμήματα των έπιστημόνων χάρηκαν καί αξιοποίησαν τό κάθε λεπτό τής όλιγοήμερης διαμονής τους στό κατασκηνωτικό Θαβώρ. Συμπυκνωμένη συμμετοχή στό θαύμα τής άδελφικής κοινωνίας μέ ψυχές πού έδω καί δεκαετίες ξεκίνησαν κοινή πορεία μέ άρχηγό τόν Χριστό. Καί κάθε χρόνο άναενώνουμε τήν άπόφαση νά είμαστε δικές Του, μαζί Του έδω στόν τόπο πού Τόν συναντήσαμε Άναστημένο, στην δική μας Γαλιλαία!

Κοιτάζω γύρω μου γωνιές πολλές. Κιόσκια, κορμοί δέντρων, προσκυνητάρια, σκιερά πεζούλια, κάθε σπιθαμή γής ποτισμένη μέ δάκρυα ίκεσίας καί δοξολογίας. Ζωντανεύει ξανά ή εικόνα του ήμιώρου προσευχής καί περισυλλογής, ώρα

ἀγαπημένη στά τριήμερα κυριῶν καί στά σεμινάρια μητέρων. Ἐνα πλῆθος γυναικῶν μέσα στήν ἀπόλυτη σιωπή, μέσα στήν πανέμορφη φύση σταυρώνουν τά χέρια καί καθιστοῦν τήν κάθε γωνιά τόπο προσωπικῆς συνάντησης μέ τόν Κύριο.

Τέλη Αὐγούστου, λοιπόν, κι ἐγώ βηματίζω φορτωμένη εὐτυχία στήν πλαγιά πού ἄφησε σφραγίδα ἀνεξίτηλη στή ζωή μου. Κι ἐνώνω τή φωνή μου μέ τά μικρά μου ἀδέλφια γιά νά ὁμολογήσω τήν πιό μεγάλη ἀλήθεια: «Ὅταν βρίσκεις θησαυρό, σάν τά μάτια τόν προσέχεις. Ἐγώ βρῆκα τόν Χριστό! Κι ὅλα μέσ στόν τόπο αὐτό μοῦ φωνάζουν: Κράτει ὁ ἔχεις!» Κύριε, γιά τό δῶρο τῆς κατασκλήνωσης Σέ εὐχαριστοῦμε!

*Οἱ ψυχές πού ἀσφάλισες στήν ἀγκαλιά σου
τό φετινό καλοκαίρι*

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΣΤ' - Ἀρ. φύλλου 789
Σεπτέμβριος 2011

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φύλορο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 12 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἔξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

